PARADOX

magazin science fiction • nr. 2/1994

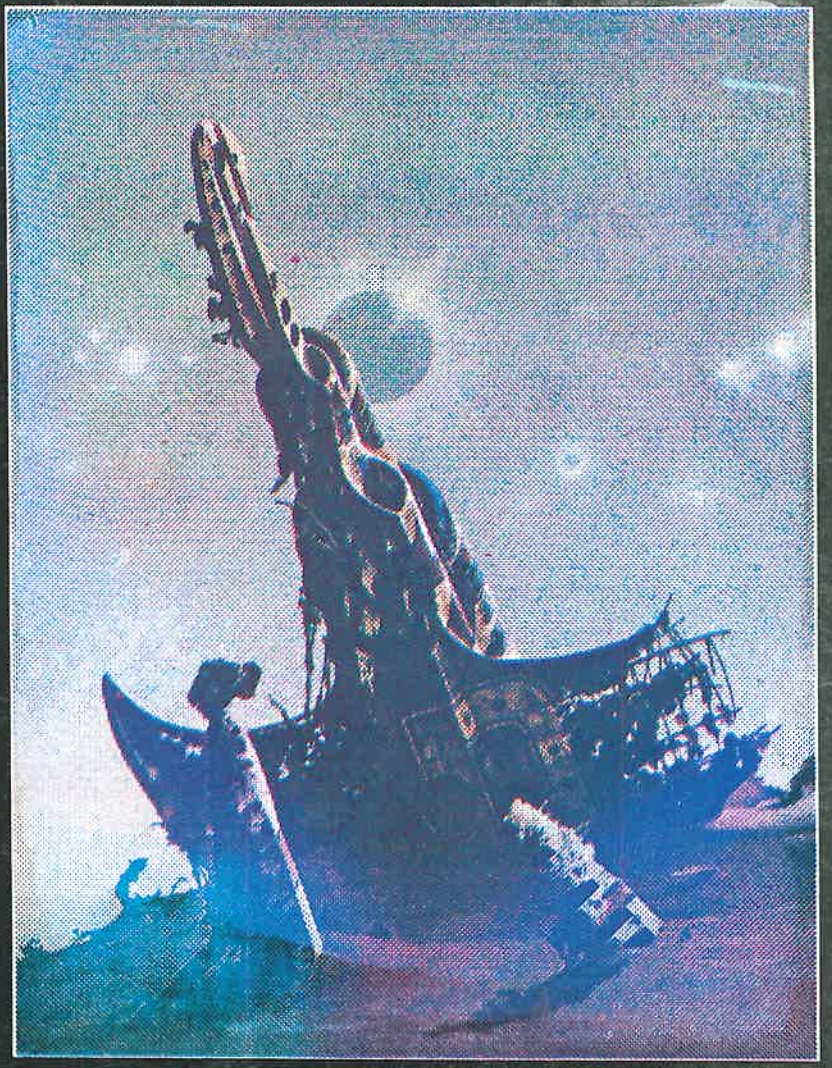

peter carey • dănuț ungureanu • harry harrison

S.C. ROM CONTRAST INTERNATIONAL S.R.L.

Str. Cosminului nr.4, tel. 056 / 16 19 34, fax 11 94 34, Timișoara

Firma ROM CONTRAST INTERNATIONAL S.R.L., în colaborare cu firma COIFER IMPEX din Italia, execută orice tip de construcție (civilă sau industrială), folosind o tehnologie modernă și materiale de construcții importate din Italia.

S.C ROM CONTRAST INTERNATIONAL S.R.L.

●●● OFERĂ LA PREȚURI AVANTAJOASE ȘI CU GARANȚIE: tapet lavabil ◆ tapet pe suport textil ◆ mochetă ◆ gresie, faianță ◆ tavane false ◆ pereți despărțitori ușori ◆ panouri termoizolante ◆ uși simple, uși blindate.

●●● VINDE CU AMĂNUNTUL ȘI EN GROS: aragaze import Italia cu 3, 4 sau 5 ochiuri ◆ boilere import Italia de 10, 15, 30, 50, 80 sau 100 litri.

●●● CONSTRUIEȘTE PENTRU DUMNEAVOASTRĂ locuințe tip vilă, în patru variante, utilate complet după standarde occidentale.

TERMENE FOARTE SCURTE, PREȚURI AVANTAJOASE !

Pentru relații cu clienții, S.C. ROM CONTRAST INTERNATIONAL S.R.L. așteaptă zilnic pe cei interesați la sediul firmei, de luni până sâmbătă, între orele 9 și 17.

PARADOX

magazin science fiction • nr.2/1994

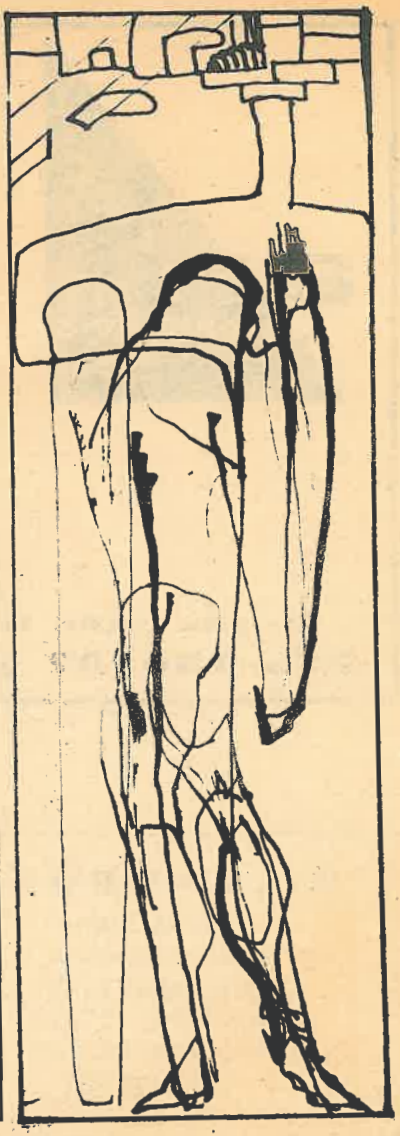

SUMAR

03 • POVESTIRI

Peter Carey
03 • PLĂCERI EXOTICE

Dănuț Ungureanu
19 • DRAGOSTEA LA CĂPUȘE

Harry Harrison
33 • CUVINTELE CELEBRE ALE ÎNCEPUTURILOR

38 • SECRETUL TEMPLULUI STONEHENGE

41 • CABINETUL DE CIUDĂȚENII

48 • CONTACT

PARADOX

Redacția: DORIN DAVIDEANU (redactor șef), DUȘAN BAISKI, TUDOR BEȘUAN, MARCEL LUCA. Ilustrații: ADRIANA LUCACIU. Ilustrația copertei: reproducere după TONY ROBERTS. Editor: PARADOX s.r.l., str. Eneas nr.31A, 1900 Timișoara. Tiparul: Tipografia MARINEASA, str. Mureș nr.34, 1900 Timișoara. Tiraj: 5000 exemplare.

GDS computers SA

întotdeauna
cu un pas
înainte !

Str. Gh. Lazăr, 18-20 1900 Timișoara
056-136107 ☎/Fax: 056-194604

S.C. UNISEM S.A.
Filiala Timiș
1900 Timișoara
Str. Sulina nr.5
Tel. 056/157574
Fax 056/152873
Telex 71276

SOCIETATEA COMERCIALA S.A.
UNISEM

Livrează semnițe de legume, flori, leguminoase alimentare, material săditor legumicol și cartofi de sămânță.
Semnițe de calitate, pentru recolte bogate, prin magazinele și depozitele UNISEM!
Viitorul dumneavoastră, doar prin noi!

PETER CAREY

PLĂCERI EXOTICE

1.

Lili Danko avea o față interesantă, cu toate că deosebirea dintre o față interesantă și una frumoasă este greu de stabilit. Deși ridurile din jurul gurii nu existaseră întotdeauna acolo, chipul ei fusese în permanență atrăgător. Fața ei era ovală, cu bărbia alungită și poate de aceea interesantă, ori poate din pricina buzei de jos, ușor mai mare, lucru totuși abia vizibil și care, în comparație cu strălucirea ochilor ei albaștri și umezi, putea trece chiar neobservat... Toate astea, însă, puteau însemna să pierzi din vedere ceea ce este mai important, fiindcă un chip nu e niciodată static, pe ici, pe colo e tras, poate puțin șifonat, plin de amănunte ce, împreună, sunt ca o compunere. În ansamblu, fața lui Lili Danko era ca de gumă, îngustându-și ochii, tuguindu-și buzele, strâmbându-și nasul, arătând cu precizie starea sufletească a stăpânei sale.

La vârsta de opt ani scrisese o temă de casă în care spusese că, atunci când va fi mare, dorea să fie clovn. Cu toate că uitase de mult atât tema de casă, cât și după-amiaza aceleia reci, de iarnă, când o scrisese, acum, la treizeci de ani, stând în Chevrolet-ul vechi și ruginit, la terminalul cosmodromului pentru Kineykoot, n-ar fi avut nimic împotrivă să se fi întâmplat așa.

În vreme ce Mart, îmbrăcat ca un comis-voiajor, bătea pe la ușile încuiate ale cosmodromului, încercând să obțină un post de miner pe una din planetele, asteroizii sau sateliții Companiei, ea stătea în mașină și tricota haine de copil. Nu încercase să facă glume cu Mart pe seama situației, înțelegând că în ultima vreme soțul ei era prea încordat, ca o strună de vioară bine întinsă. Spera doar, și asta tot mai des, că acesta își va reveni, să poată împărți amândoi întreaga idioțenie a lumii.

Ar fi rămas stupefiat, era convinsă, de noutățile pe care i le-ar povesti; surâzător și totodată supărat. Aici, i-ar spune ea, am trăit romanța cosmică, și i-ar arăta partea lovită a rachetei de marfă ce aterizase ca o cloșcă pe ouă. În cosmos nu existau ciudățenii. Nici marțieni, ființe exotice sau zei. Nava aceea, care ateriza gemând din toate încheieturile, nu conținea decât un transport de șipci metalice, niște ansambluri sferice de locuințe și câțiva muncitori epuizați care avuseseră norocul să-și termine munca prin vreun colț îndepărtat al cosmosului.

Nu era deloc distractiv, în afară de cazul în care îți convenea să vezi astfel realitatea; cu douăzeci de dolari

în poşetă, sarcină de patru luni şi un soţ ce aparţinea armatei de trei milioane de şomeri, luptându-se pentru orice fel de muncă, Lili ştia că n-avea de ales.

"C'est la bloody guerre", murmură ea, lăsând tricotatul şi dându-şi seama că două sute de mile de drum prin praf îşi lăsaseră din plin amprenta pe hăinuţele albe ale copilului pe care îl aşteptau.

La dracu, gândi, ce este, este.

Când în geamul deschis din dreptul umărului se ivi un chip, Lili se sperie într-atâta că nu ştiu dacă acel "la dracu " îl pronunţase cu glas tare sau numai în gând.

"Mă scuzaţi", i se adresă ca bărbatului care, înclinându-se, se holba prin geam.

"Pentru ce?"

Era tânăr şi avea în el ceva de nebun. Ochii-i păreau somnoroşi, la fel ca şi vocea.Dădea impresia de neglijenţă şi chipul parcă îi era îugropat în şuviţele ondulate ce-i căzeau în ochi, unindu-se cu barba şi cu mustăţile stufoase.

"Mi s-a părut că am spus ceva."

"Dacă da" zise el, "eu n-am auzit nimic. De altfel sunt surd de-o ureche."

"Sigur că nici n-am spus nimic", adăugă ea atentă, întrebându-se dacă tipul intenţiona cumva să o jefuiască ori era doar nebun.

"Doriţi să vă duc undeva cu maşina?"

"Nici gând", bolborosi acesta, făcând un pas înapoi şi lăsând-o astfel să-i vadă uniforma albă, cu emblema Kineykoot-ului.Era înalt şi deşirat, ca un fost baschetbalist.

"Astea",continuă el, fluturând vag cu mâna şi cuprinzând în mişcare parcarea, clădirea cu sala de sosire, pista de aterizare şi pământul cenuşiu, crăpat, "astea sunt casa mea. De aceea..." Aici se opri o clipă şi-şi modulă vocea, de parcă ceea ce spunea era nespus de trist. "De aceea nu vreau să mă duceţi cu maşina. Mulţumesc."

"E ceva de lucru p-aici?"

"Aş zice că e groaznic de plin de oameni care aşteaptă să le spun că nu este."

Lili dădu din cap. "Păi... atunci..."

"Vreţi să vă arăt ceva?"

"Depinde ce."

Tipul se întoarse încet spre maşina albă de măturat, pe care o lăsase la câţiva paşi distanţă, urcă şi o dădu înapoi, fluierând ca unul care poartă cu sine o comoară.

"Dacă apare careva", şopti el, "vă explic doar unde se află ieşirea, ne-am înţeles?"

"Ne-am înţeles."

"Asta", continuă, băgându-şi palma uriaşă pe geam, "este ceva într-adevăr special."

Nu exagerase, fiindcă ceea ce apăruse prin geam, instalându-se în poala ei, era cea mai frumoasă pasăre pe care şi-ar fi putut-o închipui Lili Danko vreodată, mai minunată şi mai strălucitoare decât pasărea paradisului, decât flamingo ori oricare alta pe care o văzuse vreodată în fotografii. Pasărea nu era mare, poate cât un porumbel, însă cu gât subţire, cu un cap graţios şi cu un cioc bine făcut, ca o perlă. Splendoarea păsării era într-atât de şocantă încât abia dacă observă ciocul sidefiu, ori ochii-i uriaşi, ce treceau parcă prin toate culorile spectrului, îmbinate pe un fond castaniu-închis. Culorile îi provocară un suspin inconştient. Pentru că penele ce coborau de la capul mic până la coada-i graţioasă treceau prin toate nuanţele posibile de albastru şi verde. Capul era albastru de

Prusia, gâtul un verde smarald cu ape de safir, iar coada de un albastru de păun. Pieptul păsării era verde ca o piatră prețioasă într-o mare de-un albastru luminos.

Când simți primul fior, Lili se gândi că asta i se trage de la culori, iar mai târziu, când îi explică lui Mart, folosi expresia "delir", delectându-se cu melodia cuvântului.

"Nu-i așa că este minunat când o atingeți?"

"O, da."

În momentul în care îi răspunse, își dădu seama că bucuria nu i-o aduceau culorile, ci atingerea păsării. "Parcă te-ar unge cineva pe spate, nu-i așa?"

"Chiar ceva mai mult."

"Da", zise ea, mai mult decât atât. "Simți un fior până-n creier."

"De fapt, săruți cu tot corpul."

Ceva din felul în care-i spusese asta o făcu să-și dea seama că el nu-i arătase pasărea din simplă plăcere, ci îi oferea spre vânzare o marfă. Era, evident, exotică, și mai mult ca sigur, obținută de la vreun miner întors de cine știe unde, care caută să obțină un câștig suplimentar. Dacă vechii protestari, ce urmăreau cu o grijă deosebită ceea ce se întâmpla în cosmos, ar vedea cu câtă ușurință tratează companiile problema carantinei ar încremeni pe loc. Însă NASA exista și până acum nici o catastrofă nu se abătuse asupra Pământului. Apăruseră arbuști pentru viața cărora erau necesare câteva elemente extraterestre, existau câteva plante, fără calități deosebite, și chiar niște animale mici ce semănau cu gușterii și pe care oamenii începuseră să le crească pentru pielea lor cu efecte halucinogene.

Nu exista însă nimic mai ciudat și nici mai frumos decât pasărea și Lili o evaluă la mai multe mii de dolari. Când tipul ceru să spună o sumă, i-o dădu instinctiv, sau, mai bine zis încercă să o facă, pentru că el i-o aruncă de îndată înapoi, în mașină.

"Trebuie să spuneți un preț. Nu se poate să nu oferiți nimic."

Lili își puse pasărea înapoi în poală, mângâind-o cu tandrețe; era atât de liniștită încât, pe moment, se gândi că e drogată. "În regulă. Să ne jucăm. Cât ceri?"

Ridică amândouă mâinile.

"Zece dolari?"

"Ieftin, așa-i că e într-adevăr ieftin?"

"Ieftin, dar n-am."

"Trebuie să oferi ceva."

"Nu pot", zise ea, tristă, gândindu-se la ce ar spune Mart în legătură cu asta. Și așa aveau destule greutăți, dar era plăcut să te gândești că posezi o asemenea comoară, că nu trebuie s-o înapoiezi, gândi Lili, visând ca un copil acoperit cu o pătură caldă.

"Pot să-ți dau cel mult cinci", murmură ea, gândindu-se că, de fapt, nu-i putea da nici un singur dolar.

"S-a făcut."

"A, nu, la naiba!"

"N-o vrei?"

"Ba da, o vreau"; spuse ea sec, "știi c-o vreau". Puse pasărea pe banchetă; aceasta rămase nemișcată, așteptând parcă să o ridice cineva din nou. Lili scoase din poșetă neprețuiții cinci dolari. "Păi", zise ea, întinzându-i banii, "o putem mânca oricând". Apoi văzând stupefacția de pe chipul tânărului, adăugă: "Am glumit doar."

"Dacă n-o vrei..."

"O vreau. O vreau. Ce mănâncă? Fulgi de ovăz și lapte cald?"

"Am mâncare pentru ea, nu-ți fă

probleme..."

"Asta costă ceva în plus, nu-i așa?"

"Draga mea Dolores", zise tânărul, "acolo de unde este ea, hrana îi crește în copaci. Dacă ești așa de bună să deschizi portbagajul, o să-ți pun o pungă cu mâncare și cu aceasta târgul nostru ar fi, cum s-ar zice, încheiat."

Ea deschise portbagajul, iar el, după ce făcu un ocol pe la mașina lui, aruncă în Chevrolet o pungă de plastic.

"Ce mă fac atunci când va termina mâncarea din pungă?"

Însă el se îndepărtase deja prin parcare înspre clădirea din dreapta.

"Atunci", îi mai aruncă peste umăr, "n-ai decât s-o mănânci."

Râsul tânărului zbură peste pietrișul fierbinte și se pierdu în praf.

Lilian se înapoie în mașină și mângâie pasărea până când se întoarse și Mart.

Copleșită de plăcere, îl văzu cum se apropia prin parcare și, înainte de a ajunge la mașină, știu ce privire va avea în ochi. Zărea des, în ultimul timp, privirea aceea de ființă pierdută, incapabilă să priceapă ce se întâmplă. În clipele acelea trebuia să-l îmbrățișeze, să-l țină strâns, mângâindu-i părul până când i se reîntorcea lumina în ochii triști, înfrânți, ochi ce urmăriseră cândva lumea cu siguranța lor nevinovată, ce nu și-au dorit niciodată nimic mai mult decât satisfacția pe care o caută un bun grădinar, ochi blânzi, fără frică ori ambiții. Trebuia să-l îmbrățișeze, însă acum avea pasărea în brațe și rămase așa, mângâind-o în neștire, de parcă i se lipiseră mâinile de pene.

Mart deschise ușa mașinii și se așeză la volan, fără să o privească.

"Scoate-ți paltonul, dragă", îi zise

ea tandru, punându-şi mâna pe mâna lui. "Hai scoate-ţi-l ."

Abia atunci văzu el pasărea.

"Ce-i asta?"

Lili continuă să mângâie pasărea cu mâna stângă, trecându-şi palma peste ciocul sidefiu, peste capul gingaş şi gâtul ei albastru.

"O pasăre." Îi luă mâna cu fiecare zi tot mai moale şi mai delicată, i-o apropie de pasăre, care, de parcă ar fi înţeles, îşi îndoia deja gâtul fermecător spre el." Te simţi mai bine."

Mart înşfăcă, însă, volanul cu amândouă mâinile şi ea văzu cum i se albesc încheieturile, ceea ce o făcu să-i fie frică. Ea şi-l închipuise plin de atenţii şi liniştit, dar faţa lui rămânea întunecată, urmare logică a faptului că era şomer în astfel de timpuri. Ştiind ce mai are să îi spună, se cutremură.

"Îmi pare rău, Mart. Am plătit cinci dolari pentru ea. Îmi pare rău."

El deschise portiera, ieşi şi o porni încet în jurul maşinii. Ea îl urmărea cu privirea, însă el nici nu se uită la ea. Mai dădu un ocol maşinii şi ea văzu cum i se înroşeşte faţa, după care Mart începu să izbească cu picioarele în Chevrolet. Păşea încet oprindu-se şi lovind întruna, de parcă ar fi vrut să nu rămână nici o părticică neizbită. Când termină se înapoie şi se aşeză, sprijinindu-şi capul de volan.

Lili ieşi din maşină şi trecu în dreptul şoferului.

"Haide, fricosule", spuse, "mişcă-te mai încolo. Conduc eu ."

Aşezându-se la volan, Lili se gândi că peste o lună nu va mai încăpea pe banchetă; când el îi făcu loc, ea îi puse pasărea în braţe. Până când părăsiră parcarea, Mart începuse deja să o mângâie. Chipul îi era destins şi îi reapăruse vechea expresie de naivitate ce amintea de vremea când lucraseră împreună, ca grădinari, pe Terra, paradisul pierdut din care îi izgonise sistemul.

"Haţi să mergem la motel", zise. "Facem o baie bună, cinăm, ne îmbătăm şi facem dragoste într-un pat mare."

"Iar dimineaţa suntem lefteri", adăugă el, cu un început de zâmbet pe chip.

"Într-o dimineaţă vom fi oricum lefteri. Măcar să ne distrăm până putem."

El continuă să mângâie pasărea. încet şi somnoros.

"Îţi place pasărea noastră?" îl întrebă ea.

Mart zâmbi."Eşti complet nebună. Lili."

"Mă mai iubeşti?"

"Da", spuse, "şi-mi place pasărea. Hai să comandăm şampanie şi s-o ştergem fără să plătim."

"Şampania este cel mai bun lucru."

Se dovedi până la urmă că la motelul pe care îl aleseseră nu se găsea şampanie, însă era parcă anume conceput pentru planul lor. Uşa vopsită în galben dădea înspre autostradă şi, fiindcă îşi parcară maşina chiar în dreptul camerei, nimic nu-i putea împiedica să fugă.

2.

Lili stătea întinsă în pat, mângâind pasărea ce se aşezase comod între sâni şi pântecele rotunjit de sarcină. Sticla de vin, ce stătea între resturile de mâncare, pe masa de lângă ea, era aproape goală.

Cu părul ud, Mart şedea gol pe

scaun, privind pierdut la televizor. Îl invidia pentru simplitatea, pentru uşurinţa cu care atingea orgasmul.

"De ce n-o laşi puţin?" întrebă el.

"Imediat."

"Vino şi masează-mi spatele."

"Tu, Mart, eşti un Superman nesătul."

"Ar trebui să ai grijă cu pasărea asta. Mai mult ca sigur că trebuie vaccinată sau cam aşa ceva. Nu trebuie să-ţi faci de lucru cu animale necunoscute când eşti însărcinată."

"Tu eşti unicul animal necunoscut cu care-mi fac de lucru", zise ea, privindu-l pentru a mia oară şi gândindu-se cât este de frumos, cu pielea lui fină, cu muşchii puternici şi cu faţa minunată, naivă. "Ce zici, mai luăm o sticlă?" Beat, Mart semăna mai mult cu cel de odinioară.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, se aplecă şi apucă telefonul. Comandă vin, puse pasărea în baie, laolaltă cu farfurioara cu seminţe, îi aruncă lui Mart pantalonii şi-şi recuperă rochia de pe podea.

Proprietarul motelului aduse personal sticla de vin şi nu se mulţumi să le-o înmâneze din uşă. "Aş vrea să adun platourile ", spuse el, iar Lili băgă de seamă că îşi vârâse deja piciorul între uşă şi toc, ca un vânzător de enciclopedii.

Era mic şi uscăţiv, puţin îmbătrânit, însă chipeş, cu aluniţă sub ochi şi cu părul ondulat. Lui Lili nu-i plăcu. Nu-i plăcură pantofii lui lustruiţi, nici pantalonii lui de flanel călcaţi cu grijă. Nu-i plăcu modul cum privi prosopul ud de pe parchet şi patul răscolit, încă umed de cum făcuseră dragoste.

Se aşeză pe pat, urmărindu-l cum îşi făcea de lucru cu platourile. Dându-şi seama că individul număra, de fapt, cuţitele şi furculiţele, începu să-l imite pe ascuns.

Aproape izbucni în râs când el anunţă că lipsea o farfurioară, de parcă interesau pe cineva din lumea asta farfuriile lui idioate şi lipsite de gust.

"Este în baie", zise ea, întrebându-se dacă trebuie să adauge "unde îi este locul", iar omul se folosi de ocazie pentru a-şi arunca privirea şi în baie.

Se înapoie ţinând pasărea într-o mână, iar farfurioara cu seminţe în cealaltă. Lili îi luă pasărea şi-l urmări cum aruncă seminţele în coşul de gunoi.

" În regulamentul motelului se interzic animalele. Acest lucru este vizibil scos în evidenţă"

" Nu-i animal. "

" Nu permit clienţilor să aducă cu ei animale."

Lili văzu cum îşi îngroapă Mart capul în palme, aşteptând încă o lovitură în şirul lung de înfrângeri. Luă farfuria din mâinile bine întreţinute ale proprietarului şi îi dădu pasărea.

" Mângâiaţi-o un pic", spuse ea, "are nişte calităţi deosebite". Zâmbea în sine din cauza întrebuinţării cuvântului "calitate", rămas de prin şcolile pe care nu le terminase niciodată.

Proprietarul o privi bănuitor şi încercă să i-o înapoieze, dar ea îl prinse cu blândeţe de mână şi i-o trecu peste spatele păsării. Când Lili îşi retrase mâna, el continuă mecanic mişcarea, cu aceeaşi privire autoritară în ochi.

"Daţi-i înainte ", îi spuse ea, "simţiţi-vă bine."

În ciuda sentimentului că-şi bate joc de el, proprietarul continuă să mângâie pasărea, la început cu grijă, pe urmă tot mai sigur. Ca şi cum ar fi înţeles însemnătatea momentului,

pasărea își frecă liniștită capul de mâna lui și, timp de câteva minute, în încăpere nu se mișcă nimic altceva în afară de mâinile proprietarului. Pe zid se perindau umbrele luminilor de pe autostradă. Pe ecranul televizorului, un reporter fără voce îndrepta microfonul înspre un om care plângea. De două ori văzu Lili cum se trudește proprietarul să-i înapoieze pasărca și nu reușește.

"Nu-i așa că-i bine?"

Proprietarul dădu din cap, efectiv răscolit. Vedea cum ochii îi devin lipicioși.

"Iar acum ", spuse ea hotărâtă, întinzându-și mâinile către pasăre, "o s-o duc în mașină, să nu încălcăm regulamentul casei."

"Nu " răspunse el ascuțit, ca un copil de doi ani, căruia vrei să-i iei ursulețul de pluș.

"O s-o epuizați", zise Lili, " iar nouă ne trebuie și mâine. Ea este afacerea noastră. La asta m-am gândit când am spus că nu e un animal."

" O afacere", întrebă proprietarul, însă în esență, toți trei se întrebară cum poate această prea minunată pasăre să fie o afacere pentru cineva.

"E pasărea Deosebitei Trăiri", zise Lili, aprinzându-și o țigară, cu toate că lăsase fumatul cu trei minute în urmă. Astfel avea încă ceva timp să se gândească. " Încasăm câte un dolar pentru fiecare minut de mângâiere a păsării."

" Vă ocupați de spectacole?"

" Evident. " Lili trase un fum de țigară și se întinse pe pat.

"Un dolar pe minut. E bine dacă vă merge." Individul devenea tot mai amabil și ea își permitea luxul să nu-i arate că îl disprețuiește pentru asta.

" Credeți că e prea scump?" zise ea, întinzând mâna după pasăre." Am cerut și mai mult și nu s-a revoltat nimeni."

Proprietarul se dădu înapoi din fața mâinii întinse, ascunzând la piept pasărea, ca o mamă ce-și ocrotește pruncul.

Lili începu să povestească. Ideile i se iveau atât de repede că abia era sigură că va reuși să termine propoziția doar începută. " O puteți reține pentru o jumătate de ceas." La aceasta, proprietarul se lumină. " În schimbul prețului camerei și al hranei."

" S-a făcut."

" Iar dacă îmi numărați cinci dolari în palmă, o puteți duce în birou, să nu vă deranjeze nimeni. O vom lua când se va termina timpul."

" În regulă."

" Cât e ora, Mart?"

Mart ridică ceasul de mână de pe televizorul fără sunet. " Nouă și douăzeci și trei."

"În regulă, acum este exact nouă și douăzeci și trei. " Deschise ușa și-l scoase pe proprietar afară." O voi lua de la dumneavoastră exact la nouă și cincizeci și trei."

Închizând ușa, începu să râdă fără zgomot, de o durură obrajii. Apoi, împingându-l pe Mart, îi spuse: "Sunt un geniu. Spune-mi că sunt un geniu."

"Ești un geniu", zise el, " însă pe deasupra ești și o proastă, pentru că i-ai permis să o ducă."

"De ce?"

"Poate nu ne-o va înapoia."

"La dracu, Mart. Termină cu cobitul."

"Iartă-mă, asta mi-a trecut prin minte."

" Fii mai optimist."

" Sunt optimist."

" Atunci toarnă-mi un pahar de vin și spune-mi că sunt frumoasă."

Întrucât proprietarul luase tirbuşonul cu el, trebuiră să împingă dopul în sticlă cu un creion.

În final, se dovedi că în noaptea aceea câştigaseră, de fapt, încă douăzeci de dolari. Până ce reuşiseră să-l convingă pe proprietar să le înapoieze pasărea, se făcu ora zece şi treisprezece minute. Stătură în biroul lui, cu ceasul în mână, până ce adunară tot mărunţişul din casă. La un moment dat, sună telefonul, dar nimeni nu ridică receptorul.

Când ieşiră din birou, pasărea îşi zbârli penele şi se găinăţă pe betonul din faţa uşii.

3.

Lui Mart nu-i venea să se uite nici la sticla goală de vin, nici să se gândească la planul pe care îl făcuseră în seara precedentă. Când Lili se ridică din pat, el se ghemui ca un şarpe şi se prefăcu că doarme. Ea ştia, însă, că nu dormea şi ştia şi de ce se prefăcea.

" Hai, Mart nu fi căcănar".

Mart mârâi

"Scoală-te, Mart, că altfel nu prindem masă în piaţă", adăugă ea, apropiindu-i cana cu cafea de ureche. "Vrei să ne îmbogăţim ori să rămânem fără o para chioară? Bea-ţi cafeaua, băiatule. Se răceşte."

Când, în sfârşit, apucă să se ridice, ciufulit şi moale ca o jucărie pentru bebeluşi, priveliştea din faţa ochilor îl lăsă fără glas. Lili îmbrăcase un costum alb şi se machiase ca un clovn, iar în jurul ochilor îşi pictase stele.

" Doamne, Lili! Te rog!"

" Te rog, ce? Bea-ţi cafeaua."

"Dă-o-ncolo. Te rog. Nu trebuia să facem asta."

"Ai auzit ce i-am spus individului ăluia. Ne ocupăm de spectacole."

" Dă-ţi alea jos, te rog. Treaba cu pasărea, treacă-meargă, dar nu în felul ăsta!"

" Bea-ţi cafeaua! Între timp îl duc pe Charley să-şi golească maţele."

Până la piaţă merseră într-o linişte de mormânt. Chiar şi când le căzu ţeava de eşapament, tot nu scoaseră un cuvânt.

4.

Piaţa fusese creată pentru a răspunde nevoilor noilor săraci şi era administrată de o gaşcă de hoţi. Potrivit unei înţelegeri tacite, poliţia nu venea pe teritoriul lor, iar afacerile se realizau la un nivel cât de cât decent, fie că era vorba de haine furate, fie de droguri (binecunoscutul praf de guşter mergea aici ca pâinea caldă, pentru că doar cei mai săraci acceptau riscul bolilor grave ce însoţeau efectele lui halucinogene). Aici se puteau găsi sandale descusute, din gumă, legume, fructe, piese de maşină, la care n-aveai voie să întrebi de unde provin, şi diferite băuturi.

Piaţa se găsea pe un uriaş platou de beton care, la nouă dimineaţa, era insuportabil de fierbinte. Vântul sâcâitor ce cără nori de colb pe tejghele, înfoind parasolarele de pânză, îi aruncă lui Mart praf în ochi. Astfel, Lili fu cea care se instală la rând, în locul lui Mart; acesta, mai mult enervat decât deranjat, a trebuit să se ducă până la toaletă să-şi spele ochii.

Numărul tejghelei lor era 128. Era făcută doar din câteva scânduri, pe nişte picioare, pe care se afla scris numărul. O acoperitoare de pânză,

deasupra mesei, se dovedi un lux pe care încă nu şi-l puteau permite.

Mart se puse în spatele tejghelei, în costum şi cravată, încruntat, cu ochii înroşiţi. Strălucind în costumul ei alb şi cu fardul de clovn, Lili se învârtea de colo-colo prin faţa tejghelei, cu pântecele bombat şi fundul umflat.

"N-o să meargă."

"O să meargă precis", spuse ea, simţind cum i se întoarce pruncul în pântece, nervos pe viaţa pe care o duce. " Nu mă mai privi astfel ", îi şuieră printre dinţi. " Nu voi putea lucra dacă mă priveşti aşa."

"Ce să lucrezi?"

Deşi se simţea stupidă, ea îşi dădu drumul. În gând, totul i se păruse mult mai simplu. Glasul îi era prea ascuţit, iar când încercă să-l îngroaşe, ieşi şi mai rău. Era greu de crezut că vorbele ei impresionau pe cineva sau că erau cât de cât amuzante. Atunci porni prin mulţime, bătând din palme.

"Priviţi pasărea de pe tejgheaua 128", strigă ea.

"Primii trei clienţi primesc câte un minut de plăcere pe gratis. Da, da, da. Un minut, un dolar. Se zice că e mai bine decât atunci când faci dragoste. Un minut, un dolar, primi trei, gratis.!"

O ceată de copii zdrenţăroşi se adunară în urma ei. Lili mergea cu paşi mărunţi, ca de furnică, apoi schiţă câţiva paşi de vals cu un negru îmbrăcat în haine liliachii, se împiedică de o sfoară, trudindu-se să dea impresia că o făcuse dinadins. Reuşi să strângă un grup mai mic cu trucul simplu al săritului peste o cutie de chibrituri. Se apleca şi râdea după ce sărea peste cutie, după care îi anunţa pe cei adunaţi în jurul ei de tejgheaua 128 şi de Pasărea Plăcerii.

Când reuşi, în cele din urmă, să se piardă între mesele cu piese de maşină, pentru că se luase de ea o femeie care vindea nişte mere cam putrede, era complet epuizată. Era sigură că făcuse bătături de la papucii lui Mart, mai mari cu patru numere, iar pe mână îi rămăsese o urmă de când căzuse, împiedicându-se în sfoară. Se înapoia cu paşi nesiguri la tejghea, unde dădu de o înghesuială de nedescris în jurul unei femei care, parcă somnoroasă, mângâia pasărea. Mart stătea alături, ţinându-şi ceasul în palmă. Grămada era foarte liniştită, iar femeia parcă îi îngâna un cântec păsării, îndurerată şi tristă.

" Zece minute", spuse Mart.

Femeia înapoie fără chef pasărea şi extrase din faldurile rochiei negre un ciorap albastru, împăturit, din care, la rândul lor, scoase şi numără zece dolari, în bancnote şi monezi.

Când Mart predă pasărea următorului din rând, expresia sărbătorească de pe chipul liniştit al bărbatului îi aduse aminte lui Lili de figura celui care o primise odată, în copilărie, la sfânta împărtăşanie, în micuţa biserică de ţară. Cel de acum era un muncitor italian, într-o salopetă albastră şi cu cizme prăfuite; după câteva clipe, ţinând pasărea într-o mână, cu cealaltă scoase din buzunar un teanc de bancnote uzate pe care le aruncă pe tejghea.

"Îmi spuneţi când se termină timpul", zise el şi se aşeză pe tejghea, aplecat deasupra păsării, pierdut într-o lume a sa, de neatins, cu toată indignarea mulţimii nerăbdătoare din jur.

După aceea, fură obligaţi să limiteze timpul la trei minute de persoană.

Ar fi putut să lucreze toată ziua, însă Mart, care nu savură împreună cu

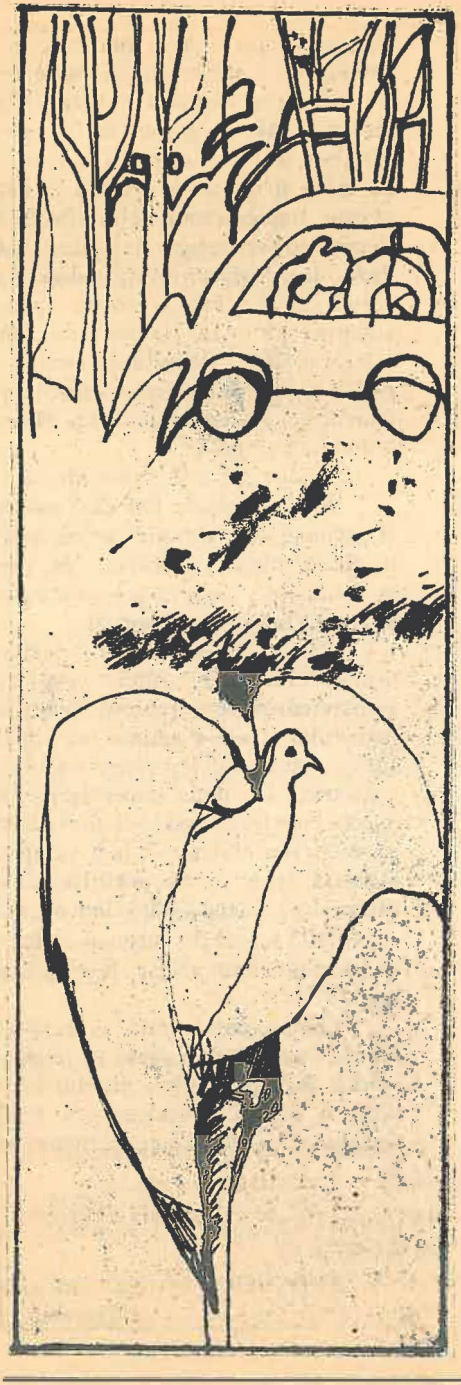

Lili bucuria victoriei, deveni tot mai nervos din pricina costumului ei.

"Dă-l jos. Acum nu-ţi mai trebuie."

"Nu vreau."

" Te rog."

" Nu fi prost, Mart. Asta face parte din spectacol."

" Arăţi ca o fraieră. Nu suport să râdă oamenii de tine."

Se ciondăniră până la unu, când Mart, umflat şi roşu de mânie, puse deodată pasărea în poala lui Lili şi plecă.

La ora două, ea îşi strânse lucrurile şi se întoarse tristă la maşină. Pasărea se mai găinăţă o dată sau de două ori dar, în afară de asta, nu făcu nimic deranjant. Pentru Mart lucrurile nu arătau prea bine. Îşi scoase cravata şi şedea ţeapăn în maşina supraîncălzită, iar la întrebarea ei câţi bani făcuseră, îi puse teancul în mână, fără nici o vorbă.

După ce numărară două sute treizeci de dolari în bancnote, Lili nu se mai obosi să numere şi mărunţişul.

5.

Balconul camerei lor dădea spre râul larg şi leneş ce curgea molcom, cu sclipiri argintii. Un schif de opt persoane, elegant şi alungit, aluneca printre şirurile de sălcii, iar două lebede se lăsară din cerul de deasupra oraşului îndepărtat; privindu-le, Lili îşi închipui apa ca gheaţa ce le cuprindea trupurile înfierbântate.

Se demachiase şi îmbrăcase o rochie largă, subţire. Cuburile de gheaţă se loveau de pereţii paharului de gin, până şi clinchetul slab al sticlei atingând măsuţa metalică bine lustruită

i se păru minunat şi luxos. Îşi sprijini picioarele bătătorite de balustradă şi începu să mângâie tandru pasărea, lăsând plăcerea să-i furnice pielea.

"Mart."

"Da."

"Ţi-e mai bine?"

Se aplecă şi-i puse mâna pe după umeri. Soarele îi arsese faţa, iar pe piept îi apăruse un triunghi roşu, de la cămaşa desfăcută la gât. Dădu din cap. " Du pasărea înăuntru."

"Îndată", zise ea, ridicându-şi mâna şi umplându-şi paharul.

Lili simţea că învinsese. Pentru o clipă, îi trecu prin cap o idee ciudată, referitor la ceea ce-l măcina pe Mart, şi fu surprinsă, ba şi ruşinată că nu-i păsa prea mult. Se simţea liniştită, împlinită şi minunat de liberă. După câteva minute, ridică pasărea şi o duse în baie, pe etajera din faţa oglinzii, unde aceasta se simţea ca peştele în apă.

Apoi se înapoie în balcon şi se opri lângă Mart, masându-i spatele şi ajutându-l să-şi relaxeze muşchii încordaţi ai gâtului.

"Spune-mi că am fost minunată", zise ea."Te rog, spune-mi că am fost super." Mart ezita şi ea simţi cum i se umflă din nou muşchii cefei." Să lăsăm asta."

Lili continua să zâmbească, amintindu-şi de intrarea lor în hotel. Mart în haine de sărbătoare, ea cu machiajul de clovn, pasărea cuminte şi împachetată în punga de plastic de la prăvălie.

" Lilian, ai fost minunată."

Râul aproape nu se mai vedea în întuneric; două păsări trecură în zbor, îndreptându-se spre un copac, dar era deja prea beznă pentru a le observa culorile atrăgătoare după care, poate, le-ar fi recunoscut.

6.

Zilele următoare le fură marcate de autostrăzi şi mărginite cu beton. Porniseră spre sud, cu radiatorul înfierbântat. Lucrau prin pieţe, pe la porţile fabricilor, ba o dată într-o clădire părăsită de şcoală, unde copiii le-au dezumflat roţile pentru a-i împiedica să plece mai departe.

Mart nu se mai împotrivea când o vedea purtând hainele de clovn, dar simţea un resentiment şi o nelinişte ce creştea în el şi-l rodea ca un vierme. De mult încetase să mai mângâie Pasărea Plăcerii, întorcându-şi toată furia împotriva lui însuşi. Privind Pasărea, i se părea că în ochi i se ascund nenumărate intenţii rele.

" Doamne Dumnezeule, cât de mult îi plac autostrăzile." Lilian ridică pasărea în aer, arătând spre aripile înfoiate, semn că aceasta intenţiona să se uşureze.

Mart nu reacţionă în nici un fel.

" Opreşte maşina. Şi aşa ai mereu grijă unde îşi face nevoile."

Încet, înnebunitor de încet, Mart îndreptă maşina dincolo de banda galbenă, pentru opriri neaşteptate, pasărea sări pe beton, îşi făcu repede şi simplu treaba şi reveni.

" O să-şi împrăştie găinaţul de la un capăt la altul al autostrăzii nr. 31," zise Lilian. Fără un cuvânt, Mart reintră pe autostradă.

" Este de-a dreptul stupid să facă asta parcă numai pe drumuri curate şi frumoase. Ai observat, Mart?"

" De ce nu o laşi măcar o clipă din mână? Parcă ai fi drogată."

Lilian nu-i răspunse. Pe faţa

clovnului nu apăreau emoții, în afara celor desenate și, de fapt, nu-și permitea să se gândească la gelozia lui Mart. Își trecea degetul arătător peste spatele fragil al păsării și valurile de plăcere înlăturau tot ceea ce o putea îngrijora. Nu reacționă nici măcar la sirena poliției ce răsună din urmă. Abia dacă îi înregistră prezența, ucacordându-i importanță, de parcă nu aparținea lumii ei.

Urmări cum se oprește mașina poliției în fața mașinii lor și privi la polițistul ce se apropia cu chitanțierul în mână. Auzi cum discută cu Mart și-i văzu pe amândoi cum pleacă și se uită la cauciucuri. Chiar și atunci când polițistul se opri la geam și îi vorbi, nu avu sentimentul că i se adresa ei.

"Ce fel de pasăre-i asta?"

Abia când omul legii își repetă întrebarea, sîmetul îi ajunse la creier, sugerându-i că trebuie să-și revină, astfel încât se holbă la chipul tânăr.

"E Pasărea Plăcerii", zâmbi ea, "uite așa." Și-i puse în mâini ghemul nemișcat.

"Oricum, îți oferă multă plăcere."

"Exact."

Pasărea fu înapoiată, iar carnetul deschis.

"Acum", zise polițistul, "ce-ar fi să-mi spuneți de unde ați procurat-o."

"De ce?"

"De aceea, pentru că este o pasăre extraterestră."

"Da, de unde! E din Noua Guinee."

"Uitați ce este, doamnă, vă rog frumos, încercați să vindeți castraveți la grădinar. Pasărea asta-i de pe Kmevkoot 21. Am fost acolo acum doi ani."

"I-auzi", spuse Lili." Și ne-au zis că-i din Noua Guinee."

Polițistul închise carnetul." Va trebui să v-o confisc."

Pentru moment, pe Lili o cuprinse panica." Nu puteți face asta. Cu ajutorul ei ne câștigăm existența."

Dar polițistul se aplecase deja prin geam, pregătit să strângă în mână trupul mic și gingaș.

Deodată el se trase înapoi de la mașină, acoperindu-și fața cu ambele mâini. Din ochiul drept îi curgea sânge. Pasărea îl ciupi încă o dată de degetele cu care-și ascundea ochiul celălalt. Țipătul polițistului fusese înspăimântător. Lili văzu cum apare în fugă Mart de după mașină și se aruncă la volan, pornind motorul, în timp ce pasărea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, se cuibări din nou în poala ei.

"Nu pleca", zise ea." Nu, Mart."

Însă Mart fusese cuprins de panică și, în timp ce se înscria pe autostradă, ea apucă doar să se întoarcă și să privească neputincioasă la polițistul care, lipsit de vedere, nimerise de-a dreptul sub roțile unui camion uriaș al salubrității. Chiar și în timp ce privise asta, Lili nu încetase să mângâie pasărea din poală, astfel toată scena cu moartea polițaiului fu pentru ea un amestec de vinovăție și plăcere nemăsurată, la care cedaseră toate zăgazurile. Șapte culori îi năvăliră în creier și se contopiră într-un smârc mare, trist, de simțăminte.

După un timp cotiră spre răsărit, pe șoseaua ce ducea până la o fabrică părăsită. Pe drum creștea iarba ce foșnea sub roți. Lili începu să se demachieze. Mart pălise și, cutremurându-se, mestecă între dinți înjurături de nerostit.

7.

Totuși nici măcar asta nu-i opri, ci continuară să rătăcească prin nenumărate piețe și camere de hotel. Cu

toate că erau obsedați de vinovăție și amintiri, nici unul din ei nu mai pomenea de ceea ce se întâmplase.

Cumpăraseră un aparat mic de radio și ascultau știrile în mașină: nu auziseră, însă, nimic despre moartea polițistului și Lili fu șocată realizând că își dorește ca fața acestuia să fi fost de nerecunoscut, ceea ce ar fi însemnat că nu există dovezi în legătură cu felul în care murise.

Mart se îndepărta tot mai mult de ea, ca și cum lărădelegea îi aparținea în exclusivitate ei. Când deschidea, totuși, gura, îi vorbea atât de rece de parcă zgâria cu unghiile o tablă.

Începuse să-i spună păsării "micul ucigaș". Era ceva cutremurător în felul în care își mișca gura pe chipul copilăresc, somnoros, pentru a pronunța o astfel de propoziție: "I-ai dat de mâncare micuțului ucigaș?"

Era prea plin de furie, de împotrivire și teamă, toate astea stimulate din atâtea părți, încât nu știa el singur cum începuse totul, cum s-a dezvoltat și care urma să fie sfârșitul.

O privea pe Lilian executându-și numărul prin piețe, vedea cum își înfoia pasărea penele deasupra fiecărei suprafețe dure de care dădeau și o urmărea cu neliniște, cu îngrijorare, iar de câteva ori chiar i se păru că pasărea îl privește țintă. O dată, când, împotriva voinței lui, duse pasărea din pat în baie, i se păru că-i ard mâinile.

Cum el lua tot mai puțin parte la spectacol, Lili singură atrăgea publicul, aduna banii și cronometra timpul clienților. Se simțea nefolositor, îl obseda gândul că incapătânarea și rigiditatea lui îl împiedică să participe la activitățile prin care își câștigau existența, era ros de ideea că ea îi acceptase retragerea fără întrebări, supărat că nu vedea din partea ei nici o fărâmă de mustrări de conștiință sau căință în urma morții polițistului, jignit că tăcerii lui ea i-o opunea pe a ei, scârbit că îi plăcean în continuare banii pe care îi aducea pasărea.

După ce cheltuiră trei sute de dolari pe mașină, radiatorul începu să funcționeze normal. O țeavă nouă de eșapament fu montată în lăcașul ce i se cuvenea, dar imaginea țevii curate de metal, ce se ivea de sub bara de protecție din spate, îi provocă greață la stomac.

Bea șampanie fără plăcere și făcea dragoste cu Lili îndârjit, în vreme ce ochii ei fixau crăpăturile din tavan.

Încă obosită de dragoste, ea aducea pasărea în pat și o mângâia până se cufunda în somn, enervându-l până și prin ușurința cu care adormea, lucru ce-i oferea încă un argument pentru răceala lui.

Într-o astfel de noapte, în timp ce femeia adormise pe loc, în patul franțuzesc, iar ventilatorul ieftin zumzăia în tavan, Mart urmări la televizor ultimele știri în legătură cu izbucnirea epidemiei. Le privea fără emoție ori vreun interes deosebit. Multe asemenea evenimente existaseră și înainte și, mai mult ca sigur, vor fi și în viitor. Ca de obicei, unii experți anunțau o catastrofă iminentă: acestora, cum e și normal, li se împotriveau optimiștii ce nu vedeau o primejdie deosebită pentru ordinea pământească în actuala stare de fapt.

Epidemia se referea de astă dată la un copac pe care oamenii de știință îl denumiseră "Sfredelitorul de Piatră Kineykoot". Semințele acestuia se înmulțeau într-un mod ciudat. Obișnuită cu un suport dur, pietros, sămânța își dezvoltase un sistem specific de supraviețuire. Ca și unii copaci de pe

pământ, care secretă rășină, semințele Sfredelitorului secretau un acid ce străpungea. Când sămânța ajungea pe suprafața pietroasă a vreunei planete roditoare, acidul secretat producea un mic orificiu, în care se dezvoltau rădăcini scurte, prin intermediul osmozei. Puțin câte puțin, acestea străpungeau stânca, strecurându-se, dacă trebuia, pe o lungime de mai mulți kilometri. În condițiile Terrei, procesul era accelerat de câteva ori pentru că suportul mai moale și mai fragil favoriza într-atâta creșterea încât dintr-o singură sămânță pe autostradă, într-o săptămână putea crește efectiv un copac.

Mart urmări cu indiferență programul, la fel cum priviseră generațiile anterioare scurgerile de țiței în oceane ori exploziile din combinatele chimice.

Auto-service-urile din vest erau năpădite de pecinginea verde. Specialiști cu măști de gaze pe figură aruncau pe ea otrăvuri ce se dovedeau ineficiente. Sute de oameni zăceau în spitale, otrăviți cu aceste ierbicide care poluaseră apele. În loc să oprească înmulțirea și încolțirea semințelor, focul le accelera. Mart văzu pe ecran o casă în flăcări, jertfită focului, pe urmă rezultatul, cu o săptămână mai târziu, cu sute de Sfredelitori de Piatră răsăriți pe locul incendiului. Schimbă plictisit canalul, în căutarea vreunui film de noapte ori ceva asemănător, dar nu găsi nimic care să-i aducă aminte de planeta lui natală.

Văzu, în schimb, minereuri ciudate de pe planeta Kineykoot, văzu minerii cum lucrează sub soarele nemilos și-i mulțumi lui Dumnezeu că nu găsise de lucru când fusese la cosmodrom. Se minună de frumusețea copacului uriaș ce se profila pe cer în purpuriul apusului de soare și, atunci, scoase o exclamație de surprindere, recunoscu un stol de păsări ce îi năpădiseră coroana bogată.

Toate semănau ca o picătură de apă cu cea care stătea liniștită pe marginea patului lui Lili. Se ridică clătinând din cap, fericit în sinea sa, ca unul care știe că acum îi vine rândul și caprei vecinului.

8.

Cearta începuse în dimineața următoare, o dată cu micul dejun, și continuă să mocnească și în următoarele două zile, în timp ce alunecau de-a lungul unor drumuri tot mai ciudate, mai mult pentru că astfel voia Mart căruia îi plăceau drumurile mai mult decât pietele. Ochii-i străluceau, curați și triumfători. Pe fața lui închisă se ivise o paloare neobișnuită.

Oficial în afara legii, pentru că fusese declarată vinovată de răspândirea semințelor Sfredelitorului, pasărea ședea supusă pe genunchii lui Lili, în timp ce aceasta o mângâia; în ultimul timp, rar i se întâmpla să se oprească din mângâiat, de parcă nu mai voia altceva de la viață decât să atingă gâtul subțire și gingaș, și păsării îi convenea de minune întreaga situație.

"Mă asculți?"

"Te ascult."

Dar nu-l asculta.

"Va trebui să o predăm."

"Nici gând." În glasul ei nu era nici urmă de furie.

Mart slobozi aerul printre dinții strânși.

Ea îi auzi răsuflarea grea, însă asta

nu mai avea nici o importanţă. În ciuda tonului ridicat şi a mormăielilor lui, în ciuda a toate cele ce le spunea despre pasăre. Pentru Mart, o singură primejdie ce-i ameninţa din partea păsării avea importanţă şi asta nu avea nici o legătură cu izbucnirea carantinei. Din adâncurile fericirii albastre care o învăluia, Lili îşi dăduse seama de pericolul ce îl prezentau Sfredelitorii de pe Kineykoot; în consecinţă, considera că singura ei obligaţie era aceea de a aduna găinaţul păsării într-o cutie de carton. La atâta se reducea totul. Despre posibilitatea unui nou atac al păsării asupra cuiva nici nu îşi punea problema; ea se repezea doar asupra celor care voiau să-i facă rău, încât mângâierea se dovedea a fi cea mai bună soluţie.

Un raţionament simplist ca acesta nu-l satisfăcea pe Mart, de unde ea deduse pe bună dreptate că îl frământau probleme concrete.

"Ştii de ce mă sileşti să renunţ la pasăre?", întrebă ea.

"La naiba, evident că ştiu."

"Ba cred că nu."

"Perfect", zise el, încet, "atunci spune-mi tu."

"Întâi şi întâi, nu o suporţi pentru că vezi că sunt în stare să-mi câştig astfel singură existenţa. În al doilea rând, ţi-e ruşine că nu eşti în stare să mă întreţii tu. Eşti atât de închipuit, încât nici nu ai observat că eu câştig acum pentru amândoi."

"Hai, lasă, nu exagera."

"Nu, Mart, nu exagerez, acesta-i adevărul. Dar, înainte de toate", zise ea şi făcu o pauză, gândindu-se dacă e bine să i-o spună în timp ce era la volan.

"Cum ziceai, înainte de toate..."

"Înainte de toate, ţi-e frică de plăcere. Cred că nici nu mai poţi să simţi vreo plăcere. Întrucât tu nu mi-o poţi oferi, nu accepţi să o iau de altundeva."

În plină viteză, maşina schimbă benzile şi se opri dincolo de spaţiul pentru avarii, cu roţile afundate în pietriş, aplecându-se într-o rână. Pe moment, i se păru că se vor răsturna, dar apoi se răsuciră cu o sută optzeci de grade, cu faţa în direcţia din care veniseră, motorul mergând în gol şi luminile de avarie aprinse.

"Vrei să spui că nu sunt bun de nimic?"

"Spun doar că nu-mi oferi plăcere."

"Au fost momente în care ţipai de plăcere."

"Te-am iubit. Am vrut să fii fericit."

O clipă, Mart rămase fără glas. Între ei, tăcerea cădea în aerul transparent ca o barieră Ea privea luminile de avarie, gândindu-se că ar trebui să oprească motorul, dar nu schiţă nici un gest, aşteptând parcă ceva. Când veni lovitura nu-şi dădu seama despre ce era vorba. Dând cu capul de marginea geamului, i se păru că o inundă un val de ură. Ceea ce se întâmplă în continuare păru lent şi rapid în acelaşi timp. Întâi simţi că faţa era umedă, dar îşi dădu imediat seama că era vorba de lacrimi, nu de sânge, aşa cum se aşteptase. În acelaşi timp, văzu cum pasărea se repede din poala ei asupra lui Mart, cum acesta se apleacă peste volan, în timp ce pasărea îl izbeşte cu ciocul în cap. Ca într-un film reluat cu încetinitorul, i se păru că îl vede pe tânărul poliţist împleticindu-se şi urlând de durere pe şosea. Întinse tăcută mâinile spre pasăre, aşa cum făcuse de atâtea ori, şi-i răsuci încet gâtul. Apoi rămase nemişcată, mângâind pasărea moartă pe care o ţinea în poală şi privind

în direcţia lui Mart, fără să-l vadă cum plânge aplecat deasupra volanului.

Cum nu aveau altceva de făcut, îşi continuară drumul într-o tăcere de mormânt, de parcă amuţiseră subit. Deşi era soare, nu-l vedeau, după cum nu se simţeau în stare să observe culorile şi formele norilor.

Dacă ar fi ajuns la motel, sfârşitul ar fi fost poate altul, însă aşa, cotind pe şoseau A 34, se treziră în apropierea primei păduri de Sfredelitori de Kineykoot, care creşteau pe mijlocul drumului, ca un zid, întinzându-se peste centrul comercial şi peste benzinărie, unde apa tâşnea din ţevile plesnite.

Coborând din maşină, îi întâmpină un miros puternic de benzină şi văzură un uriaş rezervor subteran, împins afară din pământ şi cuprins într-un păienjeniş la fel de uriaş de rădăcini şi fâşii de asfalt, cu o latură crăpată, din care se scurgea lichidul inflamabil.

Lili auzi zgomot de lovituri şi, întorcându-se spre Mart, îl văzu cum loveşte cu pumnii strânşi în caroseria maşinii, ca un copil supărat. Apoi începe să ţipe. Atunci văzu şi ea, deasupra capetelor lor coroanele copacilor întesate de păsări albastre, aidoma celei ce zăcea moartă pe bancheta din spate. Prin perdeaua tremurândă a vaporilor de benzină, Lili văzu ori poate i se păru că vede aroganţa cu care îşi înălţau capetele, de parcă erau o armată ce tocmai câştigase cu eleganţă o victorie grea.

Versiunea românească :
DUŞAN BAISKI

editura marineasa

lansează seria

Laserul banatului

ULTIMUL ETAJ AL TENEBRELOR
o antologie a nuvelei fantastice franceze
(1982-1993)
realizată şi prezentată de
Stéphane Nicot

Silviu Genescu
T DE LA SFÂRŞIT

Vă mai recomandăm doi excelenţi scriitori de SF & F

Duşan Baiski
LUNA ŞI TRAMVAIUL 5
Costel Baboş
UN OM DIN WAYFALUA

DĂNUȚ UNGUREANU

DRAGOSTEA LA CĂPUȘE

Habar n-aveți ce este o "căpușă". Nici nu mă mir. La vremea când Ixodes s-a prăpădit ca specie, cei mai mulți dintre părinții noștri nu vieţuiau nici sub formă de proiect. A luat calea uitării fără ca cineva să bage de seamă, urmând figuri ilustre, incomparabil mai cocoloșite și mai jelite: condorul, elefantul african, tigrul, lebăda. Aproape tot ceea ce avuse Pământul mai puternic și mai frumos. Aproape tot ceea ce Pământul avusese mai pământesc. S-ar zice că moartea îi face pe toți egali.

De-abia fusesem azvârlit la punctul medical al flotei a șasea, când a izbucnit războiul cu Shi Dizhu. Stătuseră la pândă dincolo de sistemul solar și apoi se năpustiră peste noi. Eram convins că-mi voi petrece restul zilelor tăind și cosând bucățele ale bravilor noștri piloți, dar știam încă prea puține despre ciocnirile în spațiu. N-am avut de tratat decât ridicole insomnii și dureri de cap, consecințe ale veghei îndelungate. Ceilalți nu se mai puteau plânge de nimic. Nu existau răniți. Plus sau minus.

Pe urmă au apărut "căpușele". Shi Dizhu fuseseră respinși în preajma sateliților jupiterieni, comițând atrocități greu de imaginat. De acolo începuseră să-și trimită spionii. Ixodes renăscu, forțând bariera uitării.

Știm încă foarte puține despre o "căpușă". În general, ea străbate spațiul sub forma unui norișor de plasmă organizată pe două nivele. Primul este cel al memoriilor. Există o memorie de tranziție și mimetism care permite "căpușei" ajunse la destinație să devină un obiect concret, cu o aparență inofensivă, cel mai banal obiect cu putință. O dată misiunea împlinită, norișorul de plasmă o șterge către casă, protejându-și încărcătura. Pentru că există și o memorie de înmagazinare, cea mai vânată, aceea în care "căpușa" acumulează informația, "sângele" victimei pentru care a fost concepută : un minister, o uzină de armament, cineva cu rol hotărâtor în mersul războiului. Date, planuri, formule.

Nivelul al doilea aparține secțiunilor operaționale. Urmărire și înregistrare. Nimic la vedere. Totul în întuneric, însuflețit de energia mediului înconjurător. Ștergerea urmelor. Shi Dizhu fuseseră adevărați artizani. E aproape imposibil să suspectezi câțiva

bolovani aruncați pe marginea drumului, frunze ori un nor stingher și leneș. Informațiile transmise de aceste "căpușe" au permis ca în următoarele luni pe Pământ să fojgăie mii și mii de obiecte cu atât mai greu de depistat cu cât ele își îndeplineau cuminți menirea aparentă, fie ele penițe ori automobile.

În momentul în care flota avea să se molipsească, războiul urma să i-a sfârșit. Au fost zile de groază și asteptare. Zile de luptă .

Și mai era, desigur, sistemul de autodistrugere. Mă pot lăuda acum că i-am așezat pe masa de operație pe mai toți nebunii de legat ai echipelor de "depanare". Stanis Rakelian, Wanda Gumilastic, Frederic III. Ăștia dintre cei mai bătrâni. Și pe urmă tinerii "depanatori": Palomar, De Lasoul, Julio Septembrie, Bibi Can-Can, W.D.104. Ba chiar și legendarul Costas Telefonikis, căruia am avut onoarea, în urma unei greu de uitat explozii, să-i aplic o jumătate de duzină de plasturi într-o regiune mai delicată a trupului. Nu mai știu cine a spus odată, râzând, că un adevărat "depanator" se ferește de explozia "căpușei" închizând ochii și vârându-și degetele în urechi. Dar, spre exemplu, despre bătrânul Diaz, eu unul n-am crezut niciodată că era un "depanator" adevărat, ci doar un om extraordinar de norocos ("enervant de norocos", precizau unii dintre colegii săi). Obișnuia să lucreze beat mort și de fiecare dată forțele de ordine evacuau complect zona, sigure fiind că se va declanșa o explozie mai puternică decât cele precedente.

De Lasoul era un tânăr blond de vreo douăzeci și cinci de ani, un metru nouăzeci și doi și nouăzeci de kilograme. Închipuiți-vi-l ! Era un familist înrăit și de câte ori apărea în public cu nevastăsa, tot efectivul masculin al "Depanării" îi dădea perfectă dreptate. Pe lângă această adevărată minune a naturii, soarta îl fericise cu doi puști la fel de blonzi, unul de cinci și celălalt de trei ani. N-am înțeles decât foarte târziu cum puteau ei trei să-l privească liniștiți pe De Lasoul plecând aproape zilnic de acasă spre moarte. Înainte de toate astea el avusese comanda unei vedete torpiloare ce patrulase pe o orbită venusiană. Dar nu asta era explicația seninătății cu care ei toți acceptau vecinătatea sfârșitului. Încă n-am să vă vând pontul.

Riff Kovalski, zis Albinosu', se născuse într-un hangar. De aceea presupun că avusese totuși o mamă, deși nu pot cu nici un chip să-mi imaginez creatura cu o zestre genetică să conducă la apariția unui specimen de talia lui Kovalski. La doisprezece ani îl internaseră într-un centru de supraveghere a minorilor pentru o colosală fraudă înlesnită de un computer de concepție proprie. La șaptesprezece ani comisese deja prima lui crimă. La nouăsprezece, se înrolase în cele dintâi grupuri de represiune încropite în coloniile saturniene, acele faimoase, mai târziu, "fălci de lup". Un an mai târziu, un superior înspăimântat de zelul tânărului Kovalski trăsese sforile reușind să se descotorosească de el. În seara aceleiași zile încercase, dintr-o regretabilă neatenție, să-și aprindă trabucul cu o grenadă cu fosfor.

La douăzeci şi doi de ani, trecut prin ultima foamete, cu creştetul plin de cucuie, Riff îl întâlnea pe De Lasoul la punctul de recrutare al serviciului "Depanări". Făceau împreună o echipă, să-i zicem, interesantă. Albinosu' era negru ca un tăciune.

Am mulţi prieteni şi printre ei câţiva reporteri. Pot urmări oricând, în linişte, înregistrarea celei de-a patra misiuni De Lasoul - Kovalski, desfăşurată în perimetrul Ministerului de Război, acum doisprezece ani, într-o seară plăcută de toamnă. Omul care a realizat emisiunea aceea a făcut mai târziu avere.

De Lasoul ajunsese la locul incidentului cu cincisprezece minute în urma cioroiului, din pricină că cel mai mic dintre puşti făcuse febră, iar medicul cartierului nu se grăbise prea tare. Pe viitor, însă, avea să se grăbească.

Clădirea Ministerului de Război părea un muşuroi răscolit în draci. Blondul nu fu oprit la nici una din cele şase ecluze de control. Îl ştiau prea bine. La etajul al treilea trebui să-şi croiască drum cu coatele prin mijlocul unei companii de recruţi cu feţe galbene, care blocau culoarul, gata să se curețe între ei la primul semn. Apoi îl zări pe Kovalski.

În jurul mesei ovale din sala de consiliu, opt generali şi câţiva civili niuşi pe tâmple împietriseră cu privirile goale şi respiraţia întretăiată. De Lasoul nu se putu împiedica să se întrebe câţi fuseseră într-adevăr cărunţi înainte de apariţia tărâşeniei.

Din pragul uşii blocate în poziţia "deschis", Albinosu' îi urmărea amuzat, fluturând o pereche de mănuşi albe, de aţă. Păreau cu toţi înspăimântaţi la gândul că sunt obligaţi să respire. În vreme ce De Lasoul se apropia încet, Riff îi aruncă o singură privire neglijentă peste umăr. Şi atunci blondul ştiu. Privesc deseori înregistrarea şi mă minunez de fiecare dată. Lămpile strălucesc orbitor pe plafon, poate puţin nefiresc, cu excepţia uneia care pâlpâie la intervale neregulate. Toate obiectele din încăpere par noi, mocheta vişinie freamătă ca o pajişte sub adierea vântului. Într-un colţ al încăperii, pe o măsuţă, un Budha de porţelan zâmbeşte relaxat, cu mâinile încrucişate în poală. O muscă explorează prudentă obrazul divin.

Revăd mâna transpirată a unuia dintre generali tremurând câteva clipe pe luciul mesei şi, ca de fiecare dată, privirea îmi fuge către altceva, către ceva care se află în colţul din stânga al imaginii. Acolo aerul pâlpâie leneş ca în arşiţa verii, se vălureşte fără a-şi pierde transparenţa, în interiorul unui cub imaginar cu muchia de cincisprezece centimetri.

Privesc cubul acela de aer şi cel mai adesea trag o înghiţitură din paltarul plantat lângă mine ori îmi aşez picioarele pe măsuţa din faţă. Între mine şi oamenii aceia care au trăit clipa acum doisprezece ani există o singură deosebire esenţială: ne aflăm în părţi diferite ale ecranului de proiecţie. Uneori însă, asta nu mai are nici un fel de importanţă.

–Toată lumea în cur, pe podea! murmură De Lasoul privindu-l ţintă pe

Kovalski, dar adresându-se evident tuturor celorlalți.

Cei treizeci de tineri recruți, în frunte cu locotenentul lor, făcuseră dovada unei instruiri ireproșabile, executând ordinul la iuțeală. Pentru ei, blondul era acum trimisul lui Dumnezeu pe Pământ. Generalii și civilii adunați în jurul mesei se codiră până ce Albinosu' îi stimulă trecându-și în mod semnificativ arătătorul peste beregată. Apoi se retrase încet în cadrul ușii, venind cu spatele către De Lasoul, parcă dansând. Întotdeauna făcea pe nebunul. De Lasoul vorbi din nou, abia mișcându-și buzele:

–Nimeni nu se mișcă fără să-i spun eu. Nimeni nu vorbește. Nimeni nu respiră zgomotos sau prea adânc. Mai bine ați trage un pui de somn.

Aveau destule pe cap și aglomerația era mai degrabă menită să-i sâcâie. Însă la spectacolul ăsta nimeni nu putea părăsi sala înainte de căderea cortinei. Porniseră sfatul așezați pe vine lângă unul dintre pereții culoarului, în apropierea ecluzei.

–Te duce mintea? întrebă Kovalski.

Blondul dădu din cap.

–Nu-i prima "căpușă" defectă. Cred că au dat chix în clipa când voiau s-o retragă. Acum a rămas aici, însă nu pot să-mi dau seama cât e de instabilă. Poate să ne reguleze dintr-o clipă într-alta.

–Nenicule, zise Riff, treaba ta ce faci, eu mai am treburi de rezolvat pe lumea asta. Vreau să știu o chestie.

–Ce?

–Tot aerul din cocina asta puturoasă e măsluit, ori numai firimitura de colo, care joacă de-ți ia ochii?

De Lasoul se gândi câteva clipe Își trecu privirile peste toți cei aflați pe culoar și în încăperea Consiliului de Război. Mai bine de treizeci de perechi de ochi îl sorbeau, umede.

–Uite cum cred eu că stă trebușoara: noi am ginit împreună multe "căpușe". Tot ce vrei și ce nu vrei. Bucăți de conductă îngropată în perete, creioane, plăci de pardoseală, mănuși. Ba și aia, îți aduci aminte? Ochiul de sticlă al senatorului. Și āla habar n-avea până ce nu i l-am demontat. Dar nici odată n-am dat peste o "căpușă" care să fie o parte a aerului din încăpere! Și nici nu-mi amintesc ca altcineva să fi pățit așa ceva.

Kovalski încuviință în tăcere.

–Problema e, continuă blondul, că nici Shi Dizhu nu cred să mai fi făcut asta până acum. Bănuiesc, sper din toată inima că și pentru ei e o premieră. O experiență. Și încă una nu destul de bine pusă la punct.

Albinosu' se scărpină în creștetul plin de cucuie.

–Îți dai seama câtă lume a respirat "aerul" āsta? Câți sunt contaminați? Ar trebui depistați cu toții, blondule, și curățați. Și printre ei și noi.

–Printre ei și noi, fu de acord De Lasoul. E imposibil ori inutil. Sistemul de condiționare a aerului varsă tot afară din clădire. La ora asta tot orașul e infestat, dacă nu cumva "otrava" s-a diluat al dracului în atmosferă. Dar nu cred să se fi întâmplat așa. Shi Dizhu a avut tot interesul ca "aerul" āsta,

"căpuşa" asta să rămână concentrată aici, în încăpere. Aici au plantat-o, de aici trebuia să plece dacă nu s-ar fi paradit. Altfel nu văd cum ar fi putut fi funcţională. O "căpuşă" nu e concepută încă pentru a contamina. Când se va întâmpla şi asta, Dumnezeu cu mila. Ei le învaţă deocamdată să spioneze.

–Şi? făcu negrul, ameninţând cu degetul un general care încerca să se aşeze mai comod pe mochetă fără să-şi şifoneze dunga pantalonului.

–Generale, zise, nu mai faceţi valuri. Orice curent de "aer" pe care-l provocaţi poate să vă coste mai mult decât un simplu guturai.

–Habar n-am ce-i de făcut, mărturisi De Lasoul în şoaptă. "Căpuşa" e deocamdată imobilizată. Trebuie să o păstrăm aici cu orice preţ, cu toată informaţia pe care a stocat-o între timp. De câtă vreme au instalat-o? Zile? Săptămâni? Luni? Sfinte Sisoe, toate secretele bombănite de deştepţii ăştia în jurul mesei... Nimic nu trebuie să părăsească încăperea.

–Întotdeauna reuşeşti să mă înveseleşti, spuse Kovalski şi chiar zâmbi. Toţi buhaii care au părăsit camera asta aveau plămâni plini cu "aer" din ăsta. Cu informaţie. Cu "aer top secret". L-au adus în ecluză. De acolo l-au luat alţii, l-au inspirat şi l-au dus afară. De acolo a putut să-şi ia nestingherit zborul spre Shi Dizhu. Nu-i obligatoriu ca blestemata de "căpuşă" să plece toată odată. Poate şi-a stocat informaţia în mai multe sertăraşe. Poate că o trimite în porţii. Ei?

–Asta nu schimbă lucrurile de loc. Acum am găsit-o. Nimic nu trebuie să mai plece. Iar pentru ce a primit până acum, Shi Dizhu o să ne trimită un cec gras. Porneşte maşinăria de idei!

Că dintr-o clipă într-alta, o toană a "căpuşei" paradite ar fi putut să-i transforme în ceva asemănător marmeladei, nici nu le mai trecea prin cap. Aşa fuseseră întotdeauna. Blondul era imbatabil la teorie. Le vedea pe toate din prima şi nimeni nu-şi amintea să-i fi prins o greşeală. Însă când venea vremea soluţiilor practice, Riff Kovalski vâra mâna în buzunar şi scotea o duzină.

–Pot să bag în camera asta o drăcie, zise el, care să combine componentele "aerului" în aşa hal încât să nu mai poată stoca nici informaţia din mintea unei râme. Armata are chimicale d'astea pe toate drumurile.

–Şi noi? râse De Lasoul. Şi amărâţii ăştia? Îşi ţin respiraţia?

–Acvalanguri, căscă Albinosu'. Mare brânză să ne vâre vreo patruzeci pe sub uşa ecluzei.

–Rahat, zise blondul. Nu vreau să mai deschidem ecluza. Ecluza asta încetează să mai existe chiar în vreme ce eu îţi vorbesc, amice. Consideră că în locul ei se află acum un zid de zece metri grosime.

–Îl văd, confirmă negrul. Însă tot nu înţeleg de ce nu îţi plac acvalangurile. O să fie o petrecere pe cinste.

Între timp, dar asta nu se mai poate vedea pe ecran, afară se petreceau lucruri notabile. Telefoanele celor şaisprezece etaje ale Ministerului de Război zbârnâiseră vreme de vreo jumătate de ceas. Zona împrejmuitoare

fusese rasă de echipaje speciale, înveşmântate în costume de protecţie şic, pe o rază de două sute de metri. Toate căile de acces către clădire fuseseră baricadate. La verticala locului veniră mârâind două dintre crucişătoarele disponibile ale flotei. De la vreo doisprezece kilometri altitudine, unul dintre ele încerca să întindă deasupra buboiului o plasă energetică în eficacitatea căreia credeau prea puţini. Celălalt spera să intercepteze şi să anihileze orice formaţiune plasmatică ce ar fi încercat să părăsească spaţiul atmosferic. Era riscant şi era ca şi cum ar fi vânat un ţânţar cu arcul, însă ce alteeva puteau face? Din două în două minute, o duzină de portavoci mărturiseau că orice membru al personalului ce ar fi intenţionat să părăsească imobilul avea să fie împuşcat din cel puţin opt sute de locuri. Pentru cei dinăuntru, neobişnuiţi desigur cu o astfel de postură, viitorul începu să capete nuanţe din ce în ce mai palide.

Kovalski se explică în patruzeci de secunde. Pe urmă trecură la treabă.

–Domnule, spuse locotenentul din mijlocul recruţilor săi, trebuie neapărat să merg într-un loc.

–Mergi fiule, îl binecuvântă Albinosu' continuând să dea instrucţiuni cu buzele lipite de micul emiţător atârnat de gât. Buda e în partea aia, mai adăugă indicând camera în care grupul de ştabi mătura mocheta cu fundurile. Ce se află sub noi?

–Barul, i se răspunse.

Ecluza era de fapt un holişor mărginit de porţi etanşe prin care generalii trecuseră demni, cu ideile lor

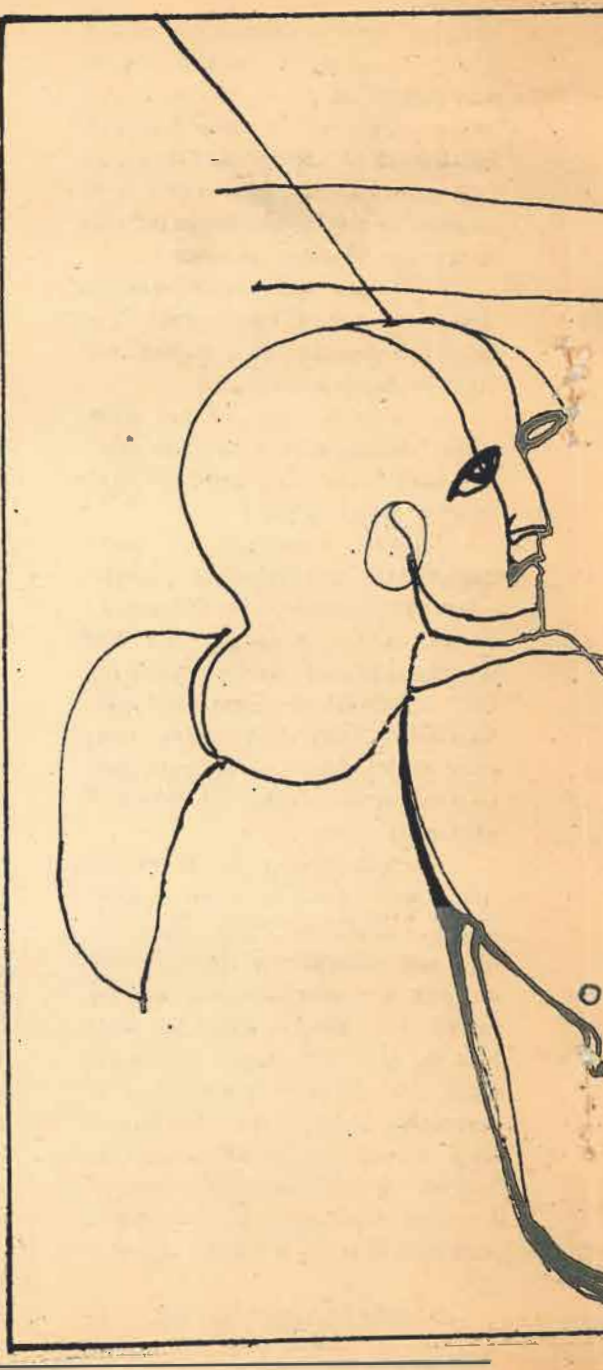

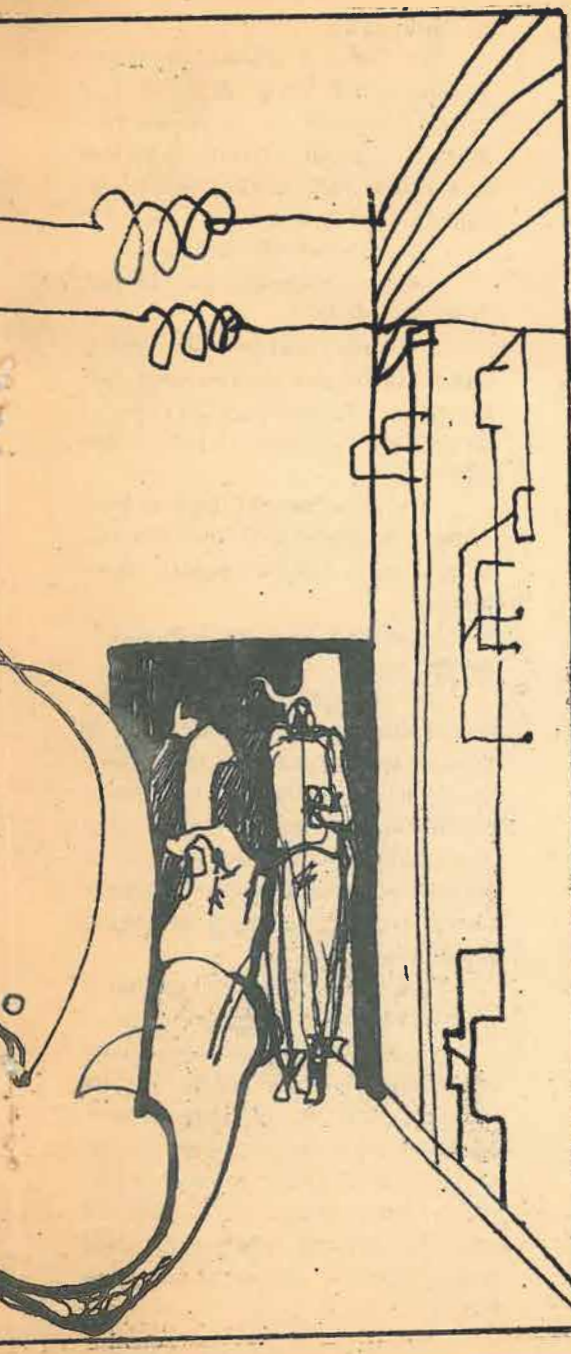

geniale cu tot, spre sala de consiliu. Desigur că oricine intra sau ieşea pe aici era, fără excepţie, investigat până la nivelul unei celule. Aparatura instalată între porţi depista orice ar fi putut constitui un adaos suspect la persoana unui militar de carieră, de la banalele plombe dentare până la perucile uneori costisitoare şi incomode. Generalului de brigadă Lavian îi descoperiseră, spune gura lumii, un nasture de platină pe care îl înghiţise la venerabila vârstă de patrusprezece luni.

Se înţelege că aerul vehiculat între porţile etanşe era încontinuu tratat. Acest aer devenea atât de steril încât, practic, nu mai avea nici un haz să-l respiri. Ei bine, Shi Dizhu intuise perfect punctul slab al întregii afaceri. Sau dăduse pur şi simplu o lovitură norocoasă. Aerul ecluzei fusese permanent curăţat, dar niciodată înlocuit rapid şi în totalitate! Şi asta pentru simplul motiv că o asemenea posibilitate tehnică nu fusese luată în calcul.

De Lasoul zâmbi. Albinosu' avea mereu soluţii de pomină. Ele frizau geniul, în primul rând prin simplitatea dezarmantă, în al doilea rând prin sâmburele de spectaculos şi în al treilea, dar nu în ultimul rând, prin grăuntele de umor nelipsit nici măcar în cazurile sfârşite cu doi-trei morţi. Umorul devenea atunci negru.

–Păi, să-i dăm drumu', zise Kovalski.

Blondul îşi făcu o cruce mare, spre spaima tuturor celor de faţă. Nu mai putea fi vorbă de evitarea riscului unei explozii. Dacă voiau să depăşească impasul, trebuiau să se mişte. Porniră

să discute cu propriile emițătoare, aparent fără să se ia în seamă unul pe celălalt, aparent complet relaxați. Toți cei două mii de oameni prinși între zidurile Ministerului de Război trudeau acum pentru ei.

–Aduceți "matul"! porunci Kovalski.

Jos, în barul de sub ei, o duzină de tehnicieni aleși pe sprânceană deplasă cele cerute.

–Mai pe centru, moacelor! zise De Lasoul.

"Matul", o conductă elastică armată cu o fibră de carbon, cu un diametru de o sută cinciprezece centimetri, fu fixat pe plafonul barului de la etajul doi, respectiv sub tălpile prizonierilor din sala de consiliu. Sub privirile îngăduitoare ale zeului de porțelan, podeaua mochetată prinsese să tremure ușor. De Lasoul alunecă felin verificând picioarele mesei ovale și câteva obiecte de mobilier masive. Totul se dovedi trainic prins în buloane de oțel. Nu existau ferestre. Sistemul de condiționare a aerului fusese blocat. Ușile păreau solide.

–Pe cal! comandă el.

Kovalski rânji. Un aparat de tăiere agățat pe buza rotundă a "matului" porni răbdător să decupeze în podea un orificiu circular de un metru. Gaura se căscă în tăcere, prin destabilizare moleculară, centimetru după centimetru, chiar sub chipiul generalului Thomson, care îl abandonase apatic. Apoi chipiul și mocheta alunecară cu un fâșâit, lăsând locul unui puț întunecat și deloc promițător.

–Așa, făcu blondul. Toată lumea pe lângă pereți!

Cu toții îi dădură ascultare, ferindu-se ca de dracu' de zona în care cubul imaginar ce desconspirase prezența "căpușei" continua să pulseze ca o inimă. Riff se văzu nevoit să-i stimuleze cu câțiva ghionți.

–O.K., neamule? întrebă.

–O.K., confirmă De Lasoul. Trimiteți țoalele!

"Căpușa" continua să-i ignore. Încă n-aveau habar cât e de mare, însă îi simțeau vecinătatea cu ceva special căruia, dacă țineți morțiș, îi puteți spune "fler".

Prin gura "matului" țâșni un balot măricel, de culoare albă. Apoi încă unul și încă unul. Câțiva scăpară țipete ușoare.

–Dați-i bătaie! vorbi Kovalski emițătorului.

În mai puțin de trei minute, fiecare dintre cei aflați în încăpere, de la recrut până la general, ținea în brațe un pachet de dimensiuni rezonabile, înfofolit în polietilenă. Le trimiseră prin șocuri pneumatice rapide, ceea ce provocă sâcâitoare păcănituri în urechile tuturor și ușoare hemoragii nazale din pricina replicilor.

–Ce mama dracului vă lăbăriți atât? țipă blondul. Puneți-le pe voi!

Și atunci descoperiră uimiți ce se afla înăuntru. Erau scafandre de intervenție M46, pentru stațiile orbitale, moi și ușoare ca fulgul, absolut sigure. Cincizeci de scafandre pe care cei mai mulți dintre cei prezenți le văzuseră numai prin clipurile de propagandă. Mai mulți ofițeri se clătinară, în pragul leșinului.

–Ascultă comanda la mine! mârâi De Lasoul. Peste câteva secunde vor avea loc prin preajmă întâmplări absolut uluitoare. Cine vrea să le urmărească din exteriorul scafandrului n-are decât. Eu unul am cu totul alte intenții.

Kovalski îl aprobă din spatele vizorului. Echiparea și trecerea pe regim autonom îi luară mai puțin de treizeci de secunde.

Fu o viermuială înfiorătoare. Generalul Lavian încercă să-și vâre mâinile în cracii combinezonului. Generalul Thomson își zdreli nasul în fermoarul generalului Teh Dong. Locotenentul companiei de recruți îndesă cu lovituri de palmă casca comandantului flotei a patra. Pentru că misiunea se transmitea în audio, mii de oameni ascultară siderați hohotele și sughițurile cuplului De Lasoul-Kovalski, pe care risul îi împinsese aproape de marginea demenței.

–Stop! ordonă Albinosu`. Revista de front.

Trase un fermoar acolo, fixă garniturile dincolo. Făcuseră mai puține greșeli decât s-ar fi așteptat. Frica e cel mai bun învățător.

–Acum stați liniștiți, adăugă De Lasoul.

El însuși îi făcu Albinosului cu ochiul și îi apucă mâna protejată de mănușă. Aleseseră colțul din dreapta al ușii.

–Ar fi trebuit să luăm ceva contra crampelor, opină Kovalski. Când râd prea mult mă apucă stomacul.

De Lasoul încuviință strângând picioarele unui scrin solid ancorat pe podea. Riff apucă picioarele blondului.

–Dați-i drumul! răcni în emițător.

Undeva, în adâncul clădirii, la capătul celălalt al "matului", în burta unei cisterne de șaizeci de metri cubi, special concepută pentru așa ceva, bubui o bombă cu implozie. Ei percepură totul ca un murmur grav, însoțit de clinchetul obiectelor mai ușoare. O jumătate de secundă mai târziu se dezlănțui iadul.

Dintr-odată, uraganul stârnit măturâ scaunele, smulse acuarelele atârnate pe pereți, sparse plafonierele, cufundând încăperea în roșul luminilor de avarie dirijate prin fibră optică. Un nor des de praf, cioburi, hârtii și scame se învârteji mugind în gura flămândă a "matului" și dispăru înghițit în mai puțin de o clipă. Apoi urmară "obiectele" grele.

–Ihiii! țipă fericit Kovalski.

De Lasoul îl aprobă mulțumit, cramponându-se cu disperare de picioarele scrinului.

Generalul Thomson zbură demn în fruntea escadrilei, cu brațele și picioarele larg desfăcute. Generalul Lavian fu supt ca un cremvuști. Generalul Teh Dong se opri temporar cu creștetul într-unul din picioarele mesei. Casca trecu testul cu succes.

Cei treizeci de recruți defilară cu viteza unui tren expres, unul după altul, urmăriți îndeaproape de locotenentul lor. La urmă de tot, generalissimul Edgar K. Maetzig, președintele consiliului, trecu rostogolindu-și cele o sută treizeci de kilograme, ținând în brațe un scaun.

La capătul a cinci secunde de furtună, camera și holul de acces rămaseră pustii, dezolant de

neînsufleţite, de parcă un maniac al curăţeniilor exemplare s-ar fi înfuriat acolo. În ultima secundă, De Lasoul baleiase peisajul înregistrând fiecare amănunt şi, satisfăcut, eliberase picioarele scrinului. Fusese un zbor scurt, în trei: el, Kovalski şi, paradoxal, micul Budha de porţelan, intact, rămas să contemple efemeritatea lumii. Gura de acces, "maţul", cisterna. Peste toate clănţănitul sec al unei vane cu temporizare care închise definitiv drumul înapoia lor.

Înainte de a opri înregistrarea, mai privesc de obicei câteva clipe cele înfăţişate de camera operatorului, fixată solid în consolă, alături de cea a circuitului închis. Pe operator mi-l pot doar imagina aşteptând resemnat în întunericul cisternei, în viermuiala de mâini şi de picioare, în talmeş-balmeşul de obiecte, picioare de scaun şi funduri protejate de scafandre. Iar aici, în încăperea consiliului, roşul avariei şi vidul, vidul spaţiului coborât pe Pământ dintr-o toană de-a lui Riff Kovalski zis Albinosu' .

Când i-au scos, trei ore mai târziu, tremurau pe picioare, dar erau mai bogaţi cu o luptă. Generalii aveau ce povesti nepoţilor. Recruţii deveniseră veterani. De Lasoul dădu fuga să vadă dacă nu cumva corpolentul Maetzig rămăsese înfundat pe traseu. Nu rămăsese.

Tehnicienii sigilară cisterna şi o încapsulară, urmând să o deschidă îndată ce condiţiile de securitate le-ar fi permis. Nu se afla mai nimic înăuntru. Doar aer la o presiune de cinci atmosfere şi un cub imaginar, cu muchia de cincisprezece centimetri, pulsând în continuare, acum sub ochii nimănui.

–Mă întreb, rosti gânditor De Lasoul, dacă nu ne-a scăpat totuşi ceva. Am aşa, o senzaţie...

–Nu, îi râse în nas Albinosu'. Mie nu-mi scapă niciodată nimic.

Trase grijuliu mănuşa scafandrului. O muscă, aceeaşi care inspectase obrazul zeului de porţelan, încercă ameţită s-o şteargă. Cioroiul o înhăţă şi o trimise la laborator.

Cele povestite nu constituie nici pe departe apogeul glorios al cuplului De Lasoul-Kovalski. Am stat în culisele multor misiuni mai cu moţ decât asta şi am servit legende cu liuguriţa despre încă nouă sau zece, care mai de care mai gogonate. Chiar dezamorsarea ochiului de sticlă al senatorului, de care amintea De Lasoul, a fost subiectul unei anchete preluugite ameninţând să se transforme într-un proces şi să degenereze într-un scandal. Nu, nu asta era cea mai frumoasă poveste pe care aş fi putut s-o aleg, dar e singura de la care am căpătat o înregistrare video, singura "live" cum s-ar zice. Este încă un exemplu despre ce va să zică importanţa mass-media.

De fapt, aş fi vrut să vă povestesc altceva, însă acum nu mai am nici un chef. Ecranul s-a cufundat în întuneric şi dacă mai pâlpâie ceva amiutind strălucirea zilelor de glorie, lustrul aurit al eroilor, căci cum altfel i-aş putea numi pe oamenii aceia nepăsători, aceasta se întâmplă doar îndărătul pleoapelor mele. Să lăsăm frumosul să zacă acolo. Aş fi vrut să vă povestesc despre nevasta blondului.

Ascultaţi, nu sunt un sentimental.

Rareori rămân cu ochii pironiți pe luna plină, iar stelele sunt pentru mine corpuri cerești cu strălucire proprie. Ultima oară când am ținut de mână o puicuță a fost când i-am luat pulsul Wandei Gumilastic după o bubuitură pe cinste.

Despre femeia aceea am cunoștință din trei secvențe distincte și așa am să vi le și înfățișez, fiindcă mă simt oarecum dator să lămuresc subiectul cu pricina. Și cu asta basta.

Prima oară am întâlnit-o pe culoarul statului major al flotei a șasea, într-o dimineață cenușie și răcoroasă de război. Era patru, patru și jumătate. Am dat de o parte un tom gros în compania căruia îmi petrecusem garda și m-am târât pe coridor în căutarea automatului de cafea. Nu era nici dracu' prin preajmă. Am avut senzația că pâslarii mei stârnesc ecouri prin unghere. Pentru divertisment bănuiesc, băieții de la propagandă tapetaseră peretele din stânga cu afișe psihedelice gen: "Shi Dizhu nu e mai inteligent decât tine!" ori "Soarele e prima stea spre care s-au deschis ochii omenești. El e al tău!" și așa mai departe. Nu mișca nimic. Nu se întâmpla nimic. "Depanatorii" de serviciu verificau o sesizare înregistrată cu câteva zile înainte.

Am urmat curbura coridorului și atunci am văzut-o. Stătea ghemuită, cu spatele sprijinit de perete, privind la un metru în față. Brațele îi înlănțuiau genunchii adunați sub bărbie. Abia când am ajuns în dreptul ei a ridicat ochii spre mine.

–Hei, am zis în șoaptă, naiba știe de ce, probabil din pricina orei mici.

Părul atât de lung şi de întunecat sugera aberaţia că trupul se află aşezat într-o nişă scobită în peretele de răşină Termotan. Purta jeanşi, un tricou fără mâneci şi era desculţă. Nu-mi pot imagina cum pătrunsese în incinta bazei.

–Hei, zise.

Ochii verzi pâlpâiră o clipă şi se aprinseră. Mi-am ferit privirea şi m-am aranjat în aşa fel încât să o urmăresc oarecum dintr-o parte.

–Hei, am repetat stupid.

Buzele s-au îndepărtat uşor una de cealaltă. O fantomă de respiraţie călduţă veni spre mine mângâindu-mi lobul urechii.

Apoi se ridică în picioare. Părul foşni tresărind de mai multe ori înainte de a îngheţa ca un torent de smoală în mijlocul lui ianuarie. Am simţit arsura irisului verde pe faţă şi m-am răsucit involuntar.

De Lasoul se afla la doi metri în spatele meu. O privea şi el. Am simţit că dacă mai stau cinci secunde pe linia imaginară care unea pupilele lor am să iau foc ca un decor de hârtie şi am să mă prefac în scrum. Parcă nici aer nu mai era destul pentru trei.

Am luat-o uşurel înapoi şi De Lasoul mă văzu abia când ajunsesem în dreptul lui.

–A fost o "căpuşă" ca la carte, moşule, zise cu glasul spart. Or să ţi-l aducă pe Julio. Sper că au reuşit să-i adune toate cele două sute de bucăţi ca să-l coşi.

Pe urmă alunecă în lungul coridorului, spre vestiare. Ea se lipi din mers de braţul lui, ca şi cum ar fi fost suptă şi braţul blondului dispăru în smoala foşnitoare, ca amputat. S-au dus dracului, o dată cu noaptea.

A doua secvenţă se petrece pe pajiştea din faţa unui bungalow închiriat cu ziua de Kovalski pentru el şi una dintre gagicile lui drogate, care până la urmă nici n-a mai venit. Eu eram în trecere şi am profitat ca să-l întreb pe blond cum o duce cu sănătatea. Desigur că pentru asta am fost înjurat.

Rheis şedea pe marginea havuzului bălăcindu-şi picioarele în apa care se tot fărâmiţa în milioane de mărgele sclipitoare. Se tunsese scurt. Când a râs, parcă a zbârnâit ceva în aer. Parcă s-au schimbat proporţiile de azot, oxigen şi carbon. Parcă a trecut o săgeată de sticlă.

–Vino să te scalzi, doctore! zise.

M-am dus. Desigur că n-aş fi sărit în bazin îmbrăcat dacă mi-ar fi cerut-o, însă cred că mi-ar fi venit al dracului de greu să n-o fac. Nu fiţi ridicoli. Nu era defel o frumuseţe tulburătoare. Cred că avea pe Necuratul în dânsa.

–Aş vrea să te întreb, cântă ea, lăsând apa să i se prelingă printre degete, aş vrea să te întreb, dar să nu râzi de mine, ce vă ţine pe voi toţi la un loc?

–Pe care toţi? am zis aşezându-mă lângă ea.

De Lasoul prepara băuturi şi îşi fugărea puştii cu chiote înfiorătoare. Atunci veni Albinosu' fără să-l auzim. Zâmbea cu toată faţa, cum numai el ştia s-o facă. Braţul lui, ca un şarpe negru, cuprinse umerii femeii. Între noi astea erau gesturi mai firesti decât respiraţia. Şi cu toate acestea...

Şi cu toate acestea am văzut-o pe

Rheis chircindu-se dintr-o dată, tremurând imperceptibil, mai mică, mai urâtă. Poate că mi s-a părut din nou, dar în momentul acela săgeata de sticlă s-a frânt. Nu mi-au plăcut niciodată cioroii.

Am plecat puţin după aceea. Nu apucasem să dau răspuns întrebării şi, ce e mai curios, aveam senzaţia nelămurită că nici nu fusese pusă vreo întrebare.

Cea de a treia secvenţă, şi ultima, este discursul final al bătrânului Diaz, servit în vreme ce stăteam aplecat deasupra lui şi coseam ca la o scurtă de petice.

"S-o ia dracu' pe curva care te-a adus pe lume, măcelarule! Crezi că mi-ai pus boaşele acolo unde erau şi înainte? Nenică, eram la vreo zece paşi distanţă, nu mai mult, şi am văzut totu' cu ochii mei. Bou' ăla de Kovalski a căutat-o cu mâna lui, eu ştiu, poate voia să i-o tragă ori să se dea mare, habar n-am. Cu ce coşi acolo, cu sârmă ghimpată? Mai dă-mi un hap, măcelarule, dacă nu vrei să urlu! Blondu' a zis: "Nu acu', Riff, nu acu'! Încă o şansă!" Eu m-am dus mai aproape ca prostu'. De mic am fost curios. Cine v-a învăţat, bă, meserie? Doare al dracului. Da' cioroiu' nici n-a vrut să-l audă. Nici nu se uita la el. Cu putoarea avea ce avea şi putoarea nu s-a dat înapoi nici cu un milimetru. Zâmbea.

Blondu' a zis: "Nu acu', Riff, nu acu'!" Şi Albinosu': "E cum ne-am înţeles, blondule, cum ne-am înţeles noi mai demult, după ce v-aţi luat şi aţi făcut plozii." Şi eu iar m-am dat mai aproape. Au!

Kovalski s-a dus şi s-a aşezat la vreun metru în faţa ei. A zâmbit şi el. Ea i-a zis "Ce te uiţi, bă, cioroiule, ai mai avut vreodată o femeie ca mine? Pune mâna şi ia-ţi dacă ai curaj!" Da' Albinosu': "Ai vrea tu, putoare, numa că asta nu se poate. N-ai grijă, că o rezolvăm cât ai zice peşte." Şi ea: "Pune mâna, vino cân' îţi zic!" Şi blondu' din spate: "Rheis, Rheis, tu nu vorbi aşa! Tu nu... tu nu..." Ce mai, se smiorcăia ca o babă violată. Nu ştiu ce-ai dres că nu mă mai doare aproape deloc. P'ormă s-a petrecut totu' repede că n-am mai avut timp să-mi vin în fire. Şi doar ştii că de câte ori m-am dus la moarte sigură m-am descurcat. N-ai o duşcă de ceva pe-aici?

Albinosu' o privea ţintă şi zicea: "Blondule, tu stai cuminte acolo şi să nu faci vreo prostie. Îmi pare rău că trebuie să fii de faţă şi să te uiţi, da' asta e! Poate că ai să te lecuieşti aşa. Ori poate e mai bine să te cari."

Şi De Lasoul: "Riff! Ce contează o zi pentru tine?" Şi cioroiu': "E cum ne-am înţeles, blondule, nu altfel. Noi doi am vorbit într-o noapte, acu' nişte ani, până către ziuă şi ai ştiut că într-o bună zi o să vină şi asta. Amândoi am ştiut. Şi a rămas ca atunci când nu s-o mai putea, când o să fie daraua mai mare decât ocaua, când ne-o ajunge cuţitul la os, când o să fie pericol pentru toţi, nu numai pentru tine ori pentru mine, s-o sfârşim. Tu ai fost primu' care ai promis asta, blondule!"

Şi blondu' amuţise. Iar Rheis asta, unde n-a început să se legene şi să-l strige, că "nu-l lăsa, iubitu' men, nu-l lăsa, viaţa mea, lumina mea" şi alte bazaconii d'astea, "nu-l lăsa!" Şi zicea

"dacă o să mă omoare, tu primu' o să fii vinovat şi toată viaţa o să-ţi spui că s-ar fi putut şi altfel da' fiin'că te-ai temut şi n-ai crezut cu-adevărat nu s-a putut. " Da' blondu' , cum îţi spui, amuţise şi tăcea chitic.

Ce dracu' mai coşi acolo, moşule, n-ai isprăvit? Las' că dacă ai pus la loc ce-mi trebuie, restu' o să crească şi singure.

Atunci ea a făcut spume şi a început să ne înjure. Mamă, ce mai înjura! Nici în tinereţe n-am fost în stare să scot aşa mândreţe de vorbe. Ne-a luat la rând. Pe blondu' , pe cioroi şi pe mine, măcar că eu mă nimerisem acolo ca musca-n curu' calului. Nici pe plozi nu i-a uitat. Zicea că sunt bastarzi, că numa' ea i-a făcut fiin'că aşa a avut chef, că blondu' nu şi-a adus contribuţia la facerea lor cum nu poate să se prăsească un butuc de lemn putred.

Şi blondu' a zbierat ca apucatu' : "Fă-o să tacă, Riff, pentru numele lui Dumnezeu, fă-o să tacă odată, lua-o-ar dracu' de căpuşă! " Şi Albinosu' : "Asta e simplu ca bună ziua. "

A ridicat arma. Rheis asta a tăcut şi a început să tremure de parc-o bătea vântu' şi să vezi drăcie! De ce tremura mai tare, a început să se topească şi să curgă încet, ca o gelatină, de la creştet până la picioare, un ochi o luase mai repejor la vale, s-au amestecat toate, păr, ţâţe, toale, de-ţi venea să-ţi verşi maţele din tine. Iar Kovalski ce crezi c-a făcut? A scos tacticos sacu' de polietilenă să adune ce-a mai rămas şi să ducă la laborator, cred. Nu, că era sărit de pe fix!

P' ormă nici n-am apucat să clipim. A bubuit totu' că mi-a luat auzu' şi a venit o minge de foc de m-a dat cu zganaidacele-n sus. Pe cioroi văz că l-aţi vârât la frigider să mai alegeţi ceva din el dacă s-o mai putea, iar aiuritu' ăla, De Lasoul, s-a dus învârtindu-se şi urlând. Nu ştiu dacă o să daţi prea curând de el. Io-te al dracului de măcelar, ce faci, îţi tremură labele? Moşule, nu ştiu ce-o fi asta, da' parcă îmi urcă un fel de frig dinspre blestematele alea de picioare. "

Bătrânul Diaz a încremenit pe vecie cu gura căscată şi ochii duşi undeva, peste spaţiu-timp. Puţin după asta, Shi Dizhu s-au făcut de baftă într-o bătălie de pomină pe lângă inelele lui Saturn şi războiul s-a risipit ca un fum.

ŞTIŢI CE-AŢI PIERDUT?

LUNA ŞI TRAMVAIUL 5

de

Duşan Baiski

Şi totuşi, librăria "EMINESCU" din Timişoara vă mai oferă o şansă!

HARRY HARRISON

CUVINTELE CELEBRE ALE ÎNCEPUTURILOR

Milioane de cuvinte pline de ură şi otravă au fost scrise ca să-l denigreze, să-l batjocorească, să-l critice aspru pe răposatul profesor Ephraim Hakachinik şi consider că a venit vremea ca lucrurile să fie îndreptate. Îmi dau seama că şi eu, la rândul meu, risc să-mi atrag mânia aşa-numitor autorităţi, dar am tăcut prea mult. Trebuie să explic adevărul aşa cum mentorul meu mi l-a explicat, fiindcă numai adevărul, oricât de nebunesc ar părea, poate schimba falsa impresie care a devenit unanim acceptată în legătură cu profesorul.

Daţi-mi voie să fiu sincer: la începutul relaţiei noastre, şi eu am simţit că profesorul era, cum să spun, excentric peste limitele acceptate de universităţile cu principii învechite. Ca înfăţişare era cel mai dezordonat om, aproape ascuns în spatele unei bărbi încâlcite ca paiele dintr-o saltea mare, barbă la care ţinea din două motive: evita deranjul şi cheltuiala pentru bărbierit şi, totodată, nu mai era necesar să poarte cravată. Această dualitate era ceva obişnuit în tot ce făcea; sunt convins că a fi profesor atât la facultatea de litere, cât şi la cea de ştiinţe ale naturii, este un fenomen foarte rar, chiar unic, şi totuşi el ocupa două posturi la Universitatea Miskatenic, unul la catedra de fizică cuantică şi altul la cea de indo-europeană vorbită. Această juxtapunere de capacităţi a condus, fără îndoială, la perfecţionarea invenţiei sale şi la descoperirea tehnicilor necesare pentru a-i dezvolta posibilităţile.

Pe vremea când pregăteam lucrarea de licenţă eram foarte apropiat de profesorul Hakachinik şi am fost prezent chiar în momentul când germenul ideii era "plantat", pentru ca apoi să " înflorească" şi să devină invenţia lui, contribuţia lui la cunoştinţele omenirii.

Era o după-amiază senină de iunie şi, trebuie să recunosc, moţăiam în faţa unui fragment repetat ("procreat, procreat, procreat") din manuscrisele de la Marea Moartă, când un strigăt răguşit răsună prin pereţii îambrisaţi ai bibliotecii şi mă trezi brusc.

–*Neobican*! exclamă profesorul a doua oară – are tendinţa de a trece la sârbo-croată când e agitat – şi apoi a treia oară. *Neobican!*

–Ce e aşa neobişnuit, domnule profesor? am întrebat eu.

–Ascultă citatul ăsta din Edward Gibson, este foarte inspirat. Vizita Roma şi iată ce a scris: "Prima oară mi-a trecut prin cap să scriu despre declinul

şi decăderea oraşului pe când stăteam şi meditam printre ruinele Capitoliului, iar călugării desculţi cântau vecernia. " E însufleţitor!

–Însufleţitor? am întrebat cu încet, capul încă răsunându-mi de "procreat".

–Prostănacule! mormăi el, şi mai adăugă câteva imprecaţii pe care nici un ziar de astăzi nu le-ar publica. Nu ai nici un pic de simţ al perspectivei? Nu vezi că fiecare eveniment măreţ din univers trebuie să fi avut un început cât de mic?

–Asta e evident, am remarcat eu.

–Imbecilule! bolborosi profesorul printre dinţii încleştaţi. Nu înţelegi măreţia conceptului! Puternicul sequoia, înălţându-se spre cer, cu trunchiul atât de gros încât poate fi străbătut de un tunel pentru vehicule motorizate, acest Goliat al pădurilor, a fost la început un copăcel, cu o singură frunză, incapabil să trezească interesul vreunui căţeluş măcar! Nu găseşti că acest concept e fascinant?

Am mormăit ceva incoerent ca să evit un răspuns negativ şi, de îndată ce profesorul Hakachinik mi-a întors spatele, mi-am reluat somnul, uitând complet de această discuţie câteva zile, până când am primit un mesaj care mă soma să mă prezint la cabinetul profesorului.

–Uită-te la asta, mi-a spus arătându-mi ceva ce părea a fi un aparat de radio obişnuit, într-o cutie cenuşie, crăpată, cu multe cadrane şi butoane.

–Straşnic! am exclamat eu, entuziasmat. O să ascultăm împreună finala campionatului de baseball.

–*Stumpfinning Schwein* ! strigă el. Ăsta nu e un radio obişnuit, e o invenţie de-a mea ce conţine un concept nou – detectorul psihogenetic audio-temporal – PAT, pe scurt. Folosind o teorie şi o tehnică mult prea avansată pentru capacitatea ta primitivă de înţelegere, pe care nici nu încerc să ţi le explic, mi-am construit PAT-ul ca să detectez şi să amplific voci din trecut, astfel încât să poată fi înregistrate. Ascultă şi miră-te!

Profesorul porni aparatul şi, după ce manevră cadranele câteva minute, din difuzor se auzi ceva ce putea fi o voce umană, deşi scotea sunete animalice, răguşite.

–Ce-a fost asta ? am întrebat.

–Un protomandarin din a doua jumătate a secolului al XIII-lea î.C., bineînţeles, mormăi el mişcând iarăşi cadranele, dar numai vorbărie goală despre recolta de orez, barbarii din sud şi alte-de-alde astea. Aici e dificultatea, trebuie să ascult un volum imens de asemenea lucruri înainte de a avea şansa să dau peste vreun început autentic şi să-l înregistrez. Dar exact asta am făcut - şi am reuşit. Lovi cu palma peste o grămadă de hârtii mâzgălite, aflate pe birou. Iată primele mele succese, încă fragmentare; dar sunt pe drumul cel bun. Am dat de urma unor evenimente importante, de la sursele lor, şi i-am înregistrat pe cei ce au rostit cuvintele la momentul precis al începutului. Bineînţeles, traducerile sunt la prima mână, dar pot fi corectate mai târziu. Studiul începuturilor a fost pornit de-acum.

Mă tem că după ce l-am părăsit pe profesor – chiar voiam să ascult meciul – şi îmi pare rău să o spun, atunci a fost ultima dată când eu sau oricine altcineva l-a mai văzut în viaţă. Hârtiile, pe care le preţuia atât de mult , s-a considerat că sunt aiurelile unei minţi bolnave, iar adevărata lor valoare fiind greşit înţeleasă, au fost aruncate. Am salvat câteva dintre ele şi acum le prezint marelui public, care poate judeca preţul lor. Fragmentare, aşa cum sunt, ele fac lumină şi aduc date noi despre multe părţi întunecate ale istoriei.

"...chiar dacă este un palat, casa mea e mult prea mică pentru noua mea mamă vitregă. Am sperat să-mi continui studiile filosofice, însă aici mi-e imposibil. Cred c-ar fi mai bine să-mi conduc armata la hotare, s-ar putea ca acolo să apară probleme..."

Alexandru Macedon – 336 î.C.

"... fierbinte nu e cuvântul potrivit aici; Virginia e ca un cuptor în vara asta. Când s-a ivit ocazia să câştig nişte bani, am profitat de ea înainte ca M.F. să se răzgândească. Aşa l-am cunoscut pe ... (i-am uitat numele, trebuie să-l întreb mâine), în cârciumă. Am băut o bere împreună şi ne-am plâns amândoi de căldură. Treceam de la un subiect la altul aşa cum se întâmplă de obicei, am mai băut o bere şi atunci a devenit încrezător. E membru al unui club secret, nu-mi aduc bine aminte, "Fiii libertăţii" sau aşa ceva..."

George Washington – 1765

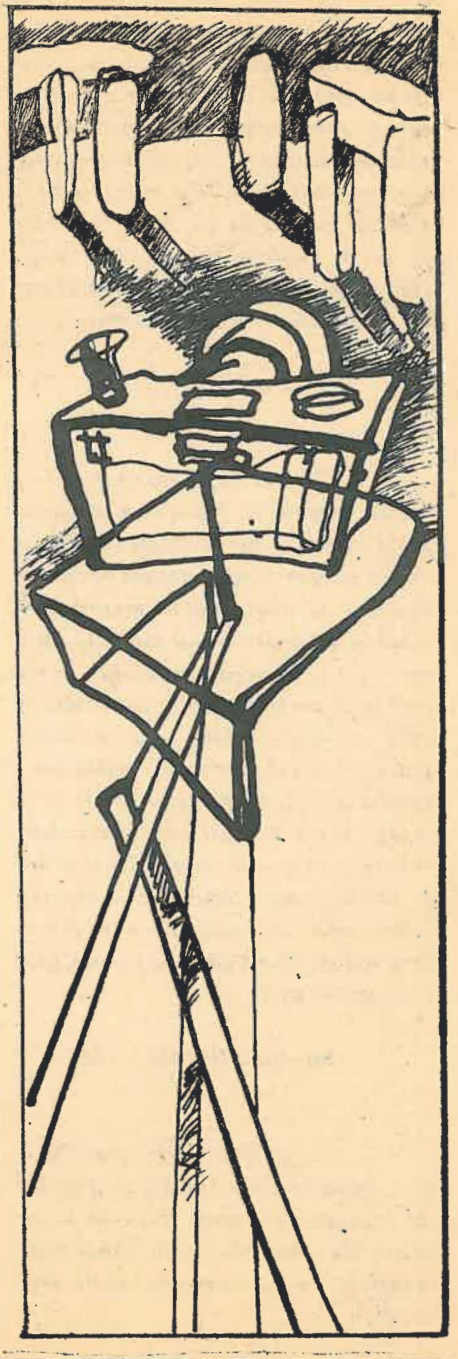

"Franța și-a pierdut măreția, dacă un inventator nu are nici un profit de pe urma trudei sale. Mi-am neglijat practica în ultimele luni, perfecționând tăietorul de salam. Ar fi trebuit să câștig o avere vânzând modelul redus fiecărui măcelar din Franța. Dar nu! - Convenția folosește modelul mărit fără să-mi plătească nici un franc și măcelarii sigur că șovăie să-l mai cumpere..."

J.I. Guillotine, M. D. – 1791

"Capul mă doare de parcă aș suferi de malarie. Dacă dau vreodată peste ticălosul ăla cu degete lunecoase care a scăpat oala de noapte pe strada Fetter, o să-l bat până nu mai rămâne viață în el, poate și mai tare. De când am venit la Londra, am învățat pasul abil și dexteritatea necesară pentru a evita conținutul multor oale de noapte golite în stradă, dar asta e prima oară când a trebuit să mă feresc și de oala însăși. Dacă m-aș fi mișcat puțin mai repede, acest vas de ceramică în mișcare și-ar fi continuat căderea. Dar tare mă doare capul. De îndată ce-mi va fi mai bine trebuie să mă gândesc la asta, aici e începutul unei idei.

Sir Isaac Newton – 1682

"I. se teme că F. știe! Dacă știe, am încurcat-o. Dacă I. n-ar fi atât de atrăgătoare, m-aș duce în patul alteia. Ea spune că-și poate vinde niște bijuterii ca să cumpere acele trei corăbii.

Ultimul loc în care vreau să merg sunt Insulele Spice, când la Madrid sezonul e în toi. Dar F. e rege, și dacă află ..."

(Atribuit lui Cristofor Columb din Genoa, 1492, dar originea nu e sigură)

"Blestemul a căzut asupra Chinei! Recoltele sunt proaste și anul acesta, criza se agravează. Sunt milioane de șomeri. Singurul plan care pare valabil cât de cât e proiectul acelei construcții de care Wah Ping-ah e așa de entuziasmat. El spune că va da un impuls economiei și că banii vor circula din nou. Dar ce idee trăznită! Să construiești un zid lung de 1500 de mile! Vrea să-și folosească inițialele și să-l numească proiectul WPA, dar eu îl voi numi altfel și poporului îi voi spune că ține barbarii la distanță. "

Împăratul Shih Hwang-ti - 252 î.C.

"La noapte o să fie lună plină, voi avea așadar destulă lumină ca să găsesc balconul. Detest ideea de a mă apropia de familia aia de nebuni, dar Maria e cea mai bună bucătică din oraș. A convins-o pe sora ei mai mică, Julie, minunea aia cu dinții ieșiți în afară, să-i promită că nu închide fereastra."

Romeus Montague – 1562

(Extras din jurnalul corăbiei)
"Azi ne-am apropiat de un mal stâncos.

Ce călătorie! Am plecat spre Virginia şi am ajuns în Massachusetts! Dacă-l prind pe puştiul ăla quaker care a furat busola!"

Vasul " Mayflower" – 1620

Mai sunt multe fragmente ca acestea, dar mostrele de faţă sunt suficiente pentru a dovedi că profesorul Hakachinik a fost, fără îndoială, un geniu al timpului său şi un om căruia cei care studiază istoria îi datorează enorm.

Deoarece au existat multe zvonuri în legătură cu moartea profesorului, vreau să spun acum tot adevărul. Eu am fost cel care a descoperit cadavrul, aşa că ştiu ce vorbesc. E o minciună şi un zvon fals acela că bietul om s-a sinucis. Iubea viaţa cu adevărat şi a fost ucis în floarea vârstei. Sunt sigur că aştepta nerăbdător ani mulţi şi rodnici. N-a fost nici electrocutat, deşi detectorul se afla alături, topit de parcă ar fi trecut curent prin el. Documentele oficiale au înregistrat atac de cord; asta va rămâne valabil în lipsă de ceva mai bun, dar motivul morţii nu a fost niciodată determinat.

În încheiere, daţi-mi voie să spun că atunci când l-am descoperit, profesorul stătea la birou, cu capul îndreptat spre difuzor şi cu degetele strângând stiloul. Sub mână avea un bloc de hârtii cu un citat neterminat - îl scria probabil când a survenit moartea. Nu trag nici o concluzie, relatez doar o stare de fapt.

Citatul era în scandinava veche. Pentru cei care nu cunosc această limbă interesantă, iată-l tradus:

"... această adunare trebuie respectată şi dacă nu lăsaţi de-o parte coarnele alea, o să se lase cu nişte capete crăpate, vă spun eu. Acum ordinea de zi. Am primit nişte rapoarte despre omizile din Yggdrasil, dar o să le discutăm mai târziu. Mai presantă e problema betonului nisipos din fundaţia podului Bifrest, care a început să crape. Vreau să... Un moment, asta trebuie să fie o şedinţă cu uşile închise şi totuşi cineva trage cu urechea. Thor, ocupă-te te rog de spionul ăla..."

Traducere de

Antuza Genescu

ANUNŢ

Prin rândurile de faţă, societatea comercială "Paradox" s.r.l. îşi îndeplineşte neplăcuta obligaţie de a anunţa creşterea tarifelor pentru serviciile prestate şi, totodată, a preţului publicaţiilor editate.

HARRY HARRISON

SECRETUL TEMPLULUI STONEHENGE

Nori groşi coborau asupra noastră şi cădea lapoviţă. Când doctorul Lanning deschise uşa de la cabina camionului, îl izbi în faţă vântul venit din nord ce şuiera fără oprelişti pe Salisbury Plain. Doctorul îşi ascunse bărbia în gulerul hainei şi se îndreptă spre uşa din spate a maşinii, Barker îl urmă, apoi bătu la uşa unui mic birou din apropiere. Nu primi nici un răspuns.

– Asta nu e bine, zise Lanning, lăsând să alunece uşor pe pământ o cutie voluminoasă, din lemn. În America, nu lăsam niciodată monumentele naţionale nepăzite.

– Chiar aşa? spuse Barker. Se întoarse şi porni spre poarta gardului de sârmă ghimpată. Atunci presupun că iniţialele gravate la baza monumentului lui Washington sunt graffiti din neolitic. După cum vezi, am adus cheia.

Descuie poarta, care se deschise cu un scârţâit de balamale neunse, apoi se duse să-l ajute pe Lanning să care cutia.

Stonehenge poate fi admirat cel mai bine seara, sub un cer mohorât. Fără cornete de îngheţată, fără copii căţăraţi peste tot. Câmpia se întindea cât vedeai cu ochii, devenind doar o linie la orizontul îndepărtat. Numai coloanele cenuşii ale monoliţilor aveau puterea să se înalţe spre cer.

Aplecat de vânt, Lanning înainta pe aleea largă.

– Întotdeauna sunt mai înalţi decât te aştepţi să fie, zise el şi Barker tăcu, poate pentru că era adevărat. Se opriră lângă Piatra Altarului şi lăsară cutia jos.

– În curând vom afla multe răspunsuri, spuse Lanning desfăcând încuietorile.

– O ipoteză nouă? se arătă interesat Barker, deşi nu era. Megaliţii noştri par să exercite o oarecare fascinaţie asupra ta şi a compatrioţilor tăi americani.

– Încercăm să rezolvăm problemele oriunde dăm de ele, răspunse Lanning deschizând capacul cutiei şi scoţând la iveală un aparat complicat, montat pe un trepied de aluminiu. Nu am avansat încă nici o ipoteză asupra acestui caz. Sunt aici tocmai ca să aflu adevărul: de ce a fost înălţat Stonehenge.

– Grozav, comentă Barker şi răceala cuvintelor sale se pierdu în bătaia vântului. Pot să te întreb ce mai e şi maşinăria asta?

– E un aparat de măsurare a cronostazei temporale. Deplie picioarele trepiedului şi-l aşeză lângă Piatra

Altarului. Echipa mea l-a făcut, împreună cu cei de la MIT. Am descoperit că deplasarea în timp - alta decât cele 24 de ore zilnic, în viitor - înseamnă moartea instantanee pentru orice fiinţă vie. Noi, cel puţin, am omorât gândaci, şobolani şi pui. Nici un om nu s-a oferit voluntar. Obiectele, însă, pot fi transportate fără vreun neajuns.

– Călătorie în timp? întrebă Barker cu voce neîncrezătoare.

– Nu chiar, stază temporală ar fi mai bine spus. Aparatul stă pe loc şi lasă orice altceva să se mişte pe lângă el. Am ajuns cu mai bine de o mie de ani în trecut în felul ăstă.

– Dacă aparatul stă pe loc, înseamnă că timpul fuge înapoi.

– Probabil. E vreo diferenţă? Gata, putem să-i dăm drumul.

Lanning reglă comenzile de pe partea laterală a aparatului, apăsă un buton şi apoi se dădu înapoi. Un zumzet repetat se auzi dinăuntru. Barker ridică o sprânceană, a batjocură.

– Un cronometru, îi explică Lanning. Nu trebuie să stai prea aproape când e pus în funcţiune.

Zumzetul încetă şi fu urmat de un "clic" ascuţit, după care aparatul se făcu nevăzut.

– N-o să dureze mult, zise Lanning, iar maşinăria se şi ivi la loc. O fotografie lucioasă căzu în mâna lui, dintr-o deschizătură. I-o arătă lui Barker.

– A fost doar o încercare, l-am trimis înapoi cu numai douăzeci de minute.

Deşi obiectivul aparatului fusese îndreptat spre ei, cei doi nu apăreau în imagine. În schimb, lumina tot mai scăzută contura în pasteluri de nuanţă închisă o vedere a aleii. Camionul lor nu era decât un pătrat mic, aflat în depărtare. Cei doi bărbaţi puteau fi văzuţi scoţând cutia galbenă pe uşa din spate.

– E foarte ... impresionant, zise Barker, supărat că trebuie să recunoască acest adevăr. Cât de departe în timp poţi să-l trimiţi?

– Nu pare să existe vreo limită, depinde doar de sursa de energie. Acest model e dotat cu baterii *nicad* şi poate ajunge cam cu 10000 de ani înainte de Cristos.

– Şi în viitor?

– Mă tem că e o chestiune închisă. Scoase un carneţel din buzunarul de la şold, îl consultă , apoi reglă din nou comenzile.

– Asta e perioada când noi credem că a fost construit Stonehenge. Voi scoate mai multe fotografii.

Stabili aproximativ douăzeci de poziţii, ceea ce înseamnă că învârti mai mult comenzile. Când termină, porni cronometrul şi veni lângă Barker.

De data asta dispariţia aparatului fu mai dramatică. Totul se petrecu destul de repede, dar aparatul lăsă în urmă un fel de dublură lucitoare, un contur auriu, vizibil cu uşurinţă în întunericul care creştea.

– Aşa se întâmplă de obicei? întrebă Barker.

– Da, dar numai la salturi temporale mari. Nimeni nu ştie sigur ce este. Noi îi spunem ecou temporal, o rezonanţă în timp, cauzată de dispariţia

bruscă a aparatului.

Înainte ca lucirea aurie să se șteargă complet, aparatul reveni în locul ecoului său spectral. Lanning își frecă mâinile și apăsă pe butonul de redare. Se auzi un pâcănit de răspuns și apăru o bandă lungă de imagini în serie.

– Nu sunt atât de bune pe cât mă așteptam, zise Lanning. Am nimerit exact perioada, dar nu prea se-ntâmplă nimic.

Totuși, se întâmplau destule ca inima de arhitect a lui Barker să stea în loc. Fotografiile arătau, una după alta, megaliții drepți și întregi, menhiri verticali și dalele orizontale de deasupra lor.

– O mulțime de pietre, comentă Lanning, dar nici urmă de oamenii care au construit templul. Se pare că teoriile cuiva sunt greșite. Ai idee când a fost ridicat?

– Sir J. Norman Lockyer crede că în 24 iunie 1864 înainte de Cristos, răspunse Barker cu gândul în altă parte, încă uimit de fotografii.

– Mi se pare corect.

Comenzile fură din nou reglate și aparatul dispăru. Imaginea următoare era și mai șocantă. Un grup de oameni în haine de postav apăreau îngenunchiați, cu mâinile întinse spre aparat.

– Am nimerit-o, jubilă Lanning și răsuci aparatul cu fața în direcția opusă. Obiectul la care se roagă se află în spate. Voi face încă o fotografie și vom înțelege de ce au construit templul.

Următoarea imagine era identică, la fel alte două luate în unghi drept față de direcția inițială.

– Asta e nebunie curată, se enervă Lanning. Stau toți cu fața la aparat și se închină. Poate că se uită la ceva aflat dedesubt.

– Nu, unghiul arată că trepiedul este la nivelul privitorilor. O idee îl străfulgeră pe Barker și îi căzu maxilarul. E posibil ca ecoul temporal să fie vizibil și în trecut?

– Păi... nu văd de ce n-ar fi. Vrei să spui că...?

– Exact. Lucirea aurie a aparatului trebuie să fi fost zărită din când în când, de-a lungul anilor. Pe mine m-a impresionat puternic și, pentru oamenii din trecut, trebuie să fi fost mult mai impresionantă.

– Se potrivește, zâmbi Lanning fericit și începu să strângă trepiedul. Au construit templul în jurul imaginii aparatului trimis înapoi în timp ca să descopere de ce acel templu a fost înălțat. E o problemă rezolvată.

– Rezolvată? E doar la început! Un paradox! Care dintre ele, aparatul sau templul, a apărut mai întâi?

Pe fața lui Lanning zâmbetul pieri încetul cu încetul.

Traducere de

Antuza Genescu

Așteptăm scrisorile dumneavoastră și materialele propuse spre publicare, la adresa:

REVISTA "PARADOX"
Str. Eneas nr. 31 A
1900 Timișoara

CABINETUL DE CIUDĂȚENII

BIORADIAȚIILE DE LA VRĂJITORIE LA ȘTIINȚĂ

Dacă veți avea prilejul să vizitați Parisul, pe lângă o mulțime de adrese utile cu care vă veți înarma, vă oferim și noi una: Centrul de Radiestezie - Faubourg St. Honoré, Rue de Rivoli.

Biblioteca acestui insolit lăcaș al științei posedă și o bogată colecție de instrumente, pe cât de primitive în aparență, pe atât de eficiente în mâinile celor dotați cu o anumită sensibilitate: baghete și pendule pentru detectat ape subterane, zăcăminte metalifere și chiar... comori îngropate.

De-a lungul timpului au existat mulți oameni capabili să identifice locul unde trebuie săpat pentru a da de un izvor sau o aglomerare de minerale utile. Priviți cu respect, dar și cu o explicabilă teamă, aceste persoane au fost considerate ca fiind în legătură directă cu diavolul și, nu de puține ori, ... au fost tratate ca atare.

În zilele noastre, problema este privită mult mai pragmatic. Lucrarea profesorului de fizică Yves Rocard de la Collège de France, "Semnalul fântânarului", a fost tipărită în tiraj de masă. Geologii și arheologii care au aplicat principiile radiestezieiîn munca lor au fost uimiți de eficiența acestora.

Radiestezia este un termen general care desemnează arta (știința) detectării radiațiilor, altele decât cele elctromagnetice, de către o persoană sensibilă la acestea, cu ajutorul unor instrumente mai mult sau mai puțin sofisticate. Termenul "radiestezie" este compus din două cuvinte, unul de origine greacă însemnând *sensibilitate* și unul de origine latină însemnând *rază, radiație*. Americanul Z. V. Harralik, un reputat fizician, președintele Societății Americane de Radiestezie, a eliminat ultimele acuzații de șarlatanie privitoare la această uimitoare manifestare a posibilităților de recepție, demonstrând că radiesteziștii posedă capacitatea de a reacționa, în grade diferite, la radiațiile electromagnetice polarizate. Astfel se explică faptul că ei sunt sensibili la modificările induse în scoarța terestră de apa freatică, acumulările metalifere, canalizările subterane, cabluri, zone de interes arheologic etc.

Până aici, totul pare simplu: radiestezistul, parcurgând un traseu pe teren cu o ramură în formă de Y, proaspăt tăiată dintr-un pom și ținută strâns în mâini de cele două ramificații, sau cu un banal pendul atârnat de o sfoară, "simte" existența izvorului sau a unor obiecte subterane, datorită îndoirii în sus sau în jos a ramurii sau urmărind oscilațiile pendulului.

Problema se complică atunci când intră în arenă radiesteziștii francezi: ei lucrează cu pendulul mai comod, direct pe... harta terenului luat în studiu, cu aceeași eficiență. Ce sursă de informații le furnizează date, ca să identifice izvoarele, mineralele sau zidurile îngropate, plimbând deasupra hărții un pendul, la distanțe enorme de obiectiv?

Studiind magnetismul terestru, radiestezistul J. Bavis a ajuns la concluzia că Pământul e străbătut de curenți magnetici (telurici) pozitivi de la Nord la Sud și de curenți negativi de la Est spre Vest. Orice corp de la suprafața Pământului e străbătut de aceieași curenți. Corpul uman acționează față de pendul ca un condensator variabil și ca un detector, selector și amplificator de semnale. J. Bavis a pus la punct un aparat-"biometru"-care, ca și pendulul, pune în evidență, dar și măsoară radiațiile emise nu de izvoare ci de... alimente, pe o scară de la 0 la 10.000 angströmi.

Un fruct, un aliment cuplat la biometru determină o serie de oscilații capabile de a fi înregistrate pe scara aparatului. Preluând principiul, un alt cercetător, M. Simonton, a constatat că alimentele ce determină înregistrarea unei radiații de 8.000 - 10.000 Ä pe biometrul lui J. Bavis fac să oscileze un pendul cu frecvența de 100-500 cicluri/minut și pe o rază de 8 cm. Radiația și oscilația pendulului sunt direct proporționale. S-a constatat, de exemplu, că laptele pasteurizat, carnea și legumele fierte care emit radiații sub 2.000 Ä nu mai determină oscilații ale pendulului. Deși natura radiațiilor emise de alimente este necunoscută, faptul că pot fi măsurate cu precizie este foarte important din punct de vedere practic.

M. Simonton a constatat că laptele proaspăt emite 6.500 Ä, pierzând 90 % din această capacitate după 24 ore. Pasteurizarea anulează orice emisie. Curios este faptul că legumele deshidratate își conservă vitalitatea. La puțin timp după ce au fost ținute în apă, emit radiații ca și când ar fi proaspăt culese.

Sigură că nutriționiștii care manifestă rezervă față de alimentele prelucrate industrial găsesc în aceste constatări o confirmare a concepțiilor lor. Nici urmă de vitalitate, de radiații benefice în conservele de orice fel! Doar o masă amorfă de minerale, zahăr (ce emite... zero Ä!) și apă. Nici apa nu emite radiații, dar un experimentator ceh, Jan Marth, a demonstrat faptul că, în cazul cojilor de fructe sau legume de orice fel, lăsate în apă câteva ore, îi conferă acesteia o vitalitate superioară chiar fructelor însele! Se pare că noțiunea de "cruditate" e uneori greșit înțeleasă. Acesta e crudul adevăr!

PLANTELE ȘI PERCEPȚIA EXTRA-SENZORIALĂ

Ferestrele prăfuite ale zgârie-norului ce adăpostea birouri și sedii ale unor instituții din centrul lui Times Square, New York, reflectau ca o oglindă un extraordinar colț din Lumea Minunilor. Nu era acolo Iepurele Alb cu vestă și găitane, ci numai un bun prieten al zânelor numit Backster, cu un galvanometru și o plantă de apartament numită Dracaena massangeana.

Galvanometrul se afla acolo pentru că dl. Cleve Backster era cel mai bun expert din America în detectarea minciunilor; Dracaena, pentru că secretara lui Backster simțea că biroul avea nevoie de o pată de culoare.

Joaca lui Backster a ținut mult timp prima pagină, devenind subiect pentru schițe, benzi desenate și glume ironice; dar cutia Pandorei, ce a fost astfel deschisă pentru știință, nu mai putea fi închisă. Descoperirea lui Backster, aceea

că plantele ar avea o anumită sensibilitate, a cauzat violente reacții în toată lumea, în ciuda faptului că Backster nu și-a revendicat niciodată descoperirea. El a evitat publicitatea, concentrându-se în stabilirea unor modalități absolut științifice de abordare a ceea ce a fost ulterior cunoscut sub numele de "EFECTUL BACKSTER".

Aventura a început în 1966. Backster era cel mai bun expert în examinarea delincvenților cu detectorul de minciuni (POLIGRAF), specialitate pe care o preda polițiștilor și agenților de securitate din toată lumea.

La un moment dat, s-a gândit să atașeze un electrod al unuia din detectorii săi la o frunză de Dracaena, o plantă tropicală asemănătoare cu palmierul. Backster era curios să vadă dacă frunza ar putea fi afectată de apa turnată la rădăcină, și dacă da, cum și cât de repede. După ce planta a absorbit apa, galvanometrul, spre surprinderea lui Backster, nu a indicat o rezistență mai mică, așa cum era de așteptat în cazul creșterii conductibilității electrice datorită umidificării suplimentare a solului și plantei. Penița înregistratorului, în loc să traseze o curbă ascendentă, a desenat una descendentă, cu oscilații scurte, abrupte, de-a lungul traseului.

Câteva precizări: Galvanometrul este acea componentă a Poligrafului care, atunci când e atașată la un subiect uman cu un conductor prin care trece un curent electric foarte slab, înregistrează o mișcare a acului indicator (sau a peniței care trasează curba pe o bandă de hârtie); aceasta ca răspuns la formarea unor imagini mentale ale subiectului, sau la cea mai neînsemnată emoție a acestuia. Pe scurt, rezistența electrică variabilă, așa cum e în cazul acesta potențialul electric al corpului uman, pune în evidență fluctuațiile determinate de gânduri și emoții. Modul de lucru al poliției este de a pune întrebări "încuietoare" unui suspect cuplat la aparat, urmărindu-se care din întrebări a făcut să se înregistreze un salt brusc, deci o emoție.

Examinatorii experimentați, așa cum e și Backster, pretind că pot identifica o minciună după felul curbei trasate pe grafic.

Planta lui Backster, spre amuzamentul său, i-a "dat" o reacție foarte asemănătoare cu cea obținută în cazul unei ființe umane supuse la un stimul de scurtă durată. A putut planta să-și exprime emoția? Ceea ce i s-a întâmplat lui Backster în următoarele zece minute, i-a schimbat viața.

Cea mai eficientă metodă care să determine la o ființă umană o reacție puternică, capabilă să "salte" acul aparatului înregistrator, este să o amenințe în existența sa. Backster s-a decis să-i facă tocmai una ca asta plantei! El a înmuiat o frunză de Dracaena în ceașca plină cu cafea fierbinte. Nu a apărut nici o reacție pe înregistratorul aparatului!

Backster a studiat problema câteva minute, imaginându-și apoi un "tratament" și mai dur: a vrut să ardă frunza la care erau atașați electrozii. În momentul când și-a imaginat flacăra în mintea sa, și înainte de a porni să aducă chibrituri, a apărut o schimbare dramatică pe banda înregistratoare: un trasеu abrupt pe verticală. Backster nu se mișcase de lângă plantă și aparat; a putut planta să-i citească gândurile?

Când Backster a părăsit încăperea și s-a întors cu chibriturile, a găsit o nouă oscilație înregistrată, cauzată evident de hotărârea sa de a "amenința" planta.

Împotriva voinței sale, el a ars frunza. Acest moment a determinat o oscilație mult atenuată pe hârtia aparatului. Apoi, el s-a prefăcut că va arde frunza și, surprinzător, nu s-a înregistrat nici o reacție! Planta părea capabilă să facă diferența dintre intenție și mimarea ei!

Backster simțea nevoia să strige lumii întregi: "Plantele pot gândi". În loc de aceasta, el s-a lansat într-o serie de observații meticuloase ale fenomenului, cu scopul de a stabili exact cum ar reacționa planta la gândurile sale și prin ce mijloace. Mai întâi, Backster a vrut să fie sigur că nu a neglijat nici o altă posibilă explicație a întâmplării. Era ceva deosebit în jurul plantei? A lui? A aparatului? Când el și colaboratorii săi au folosit alte plante și alte instrumente, în alte locuri din țară, au obținut rezultate similare.

După descoperirea că plantele pot simți, Backster și-a extins laboratorul, dotându-l cu aparatură demnă de epoca spațială. De-a lungul următoarelor luni, au fost obținute numeroase alte înregistrări. Fenomenul persistă și în cazul frunzelor detașate de plantă; uimitor e că și fragmente de frunză dau reacții ce pot fi înregistrate de aparate.

Peste 25 de specii de plante și fructe au fost testate. Observațiile, identice la fiecare specie, au impus o nouă viziune asupra viului, cu câteva notații șocante pentru știință.

Mai întâi, Backster a considerat această capacitate a plantelor de a-i capta intențiile, ca fiind o formă de percepție extrasenzorială (ESP). Atunci când s-a confruntat cu acest termen, a ținut să-l considere ca o percepție deasupra sau dincolo de cele cinci simțuri: pipăitul, văzul, auzul, mirosul și gustul. Faptul că plantele nu au organe de simț și nici sistem nervos, l-a determinat pe Backster să considere că percepția lor e primară.

Aceasta l-a condus la ipoteza că cele cinci simțuri pot fi factori limitativi ai percepției primare ce poate fi comună întregii naturi. "Poate că plantele văd mai bine fără ochi, poate văd mai bine decât omul cu ochii lui", bănuiește Backster. Cu cele cinci simțuri omul are șansa să perceapă, dar nu totul.

BIORADIAȚIILE, MESAJUL VIEȚII

O precizare de la bun început: nu este vorba în cele ce urmează de mesaje emise sub formă de radiații electromagnetice. Acest tip de radiații influențează celula vie, benefic sau malefic, în funcție de frecvență și de intensitate (de exemplu radiațiile ultraviolete, care pot distruge microbii, sporii, unele țesuturi vegetale sau animale).

Ne vom referi la radiațiile produse chiar de către celulele vegetale sau animale, cunoscute și sub denumirea de bioradiații. Ele au caracteristici aparte: o intensitate extrem de scăzută, posibilitatea de penetrare prin materiale "opace" din punct de vedere electrotehnic, rază de acțiune relativ redusă.

Experiențele lui George Lawrence, în care receptorii erau culturile de țesuturi, semnalele fiind apoi traduse electronic în impulsuri și curbe pe ecranul oscilografului, au relevat existența unor permanente "biosemnale" recepționate în zone deșertice, îndepărtate de surse parazitare. Experimentele au fost conduse prin telecomandă și supravegheate cu camere video. Rezultatele, analizate apoi la

Smithsonian Institute, au dus la concluzia că sursa difuză de bioradiații este amplasată... în cosmos! S-a întocmit și o hartă a "biosurselor cosmice" care, analizată în comparație cu ceea ce se cunoaște sau se presupune a cunoaște în legătură cu existența vieții în cosmos, a relevat un prim, trist adevăr: nici un semnal nu provenea din sistemul nostru solar. Experiențele au fost continuate de un departament al armatei și totul a rămas în coadă de... strict secret.

S-ar părea că un "mesaj" dătător de viață învăluie întreaga noastră planetă. Imposibilitatea germinării semințelor amplasate în condiții optime într-un... submarin poate conduce la concluzia că lipsa câmpului magnetic terestru ar fi cauza. Dar același fenomen se petrece și în condițiile utilizării ca mediu a minelor foarte adânci. Aici, în prezența câmpului magnetic terestru, inhibarea este de asemenea totală.

Plantele produc și acumulează acele elemente chimice care constituie hrana noastră cea de toate zilele. Dar poate că ele acumulează și ceea ce am putea numi un "mesaj vitalizant" de origine cosmică. Așa s-ar explica, poate, de ce regimul strict vegetarian la care se supun înțelepții Orientului le permite acestora atât obținerea unor performanțe psiho-fizice ieșite din comun, cât și adoptarea unor concepte filosofice total diferite de ale muritorilor de rând. Este regimul vegetarian doar o banală purificare a corpului fizic? La urma urmei, plantele conțin tot proteine, glucide și lipide, ca și alimentele de origine animală. Să fie regimul vegetarian doar o banală ascreză, un ritual oarecare sau o acordare a ființei umane din depărtări, încă de neînțeles?

VICTOR ROJANCOVSCHI

URME LĂSATE DE DIAVOL?

Urmele "lăsate de diavol" au apărut în frumosul peisaj de țară din Devon practic peste noapte. În anul 1855, iarna a fost neobișnuit de crâncenă. Estuarul Exe înghețase bocnă, iar oamenilor le-a fost astfel dăruită o distracție în plus: patinajul peste crusta de gheață care acoperea apele estuarului. Pentru alți locuitori, iarna avea întoarsă spre ei o fațetă mai puțin veselă. Din cauza greutăților de aprovizionare cu grâu, în unele locuri pâinea lipsea cu desăvârșire, iar în alte părți oamenii au murit pur și simplu de frig. Și peste toate astea, s-a întâmplat un lucru ciudat: vineri, 9 februarie 1855, oamenii care trăiau în satele și orașele din jurul estuarului s-au trezit că tot peisajul era străbătut de urme stranii imprimate în zăpada proaspătă. Văzându-le, cei mai mulți locuitori au ajuns în grabă la concluzia că, pe lângq toate celelalte necazuri, diavolul însuși dăduse peste noapte târcoale așezărilor din regiune. În orașul Dawlish, această poveste a urmelor a rămas pentru mulți ani în amintirea oamenilor. Gazeta *Devon and Cornwall Notes and Qeries* notează câteva relatări ale fiicei vicarului, Miss Henrieta Furdson:

"Acesteurme au fost lăsate în timpul nopții, iar tata, fiind vicar în Dawlish, a fost imediat vizitat de enoriași și clerici care i-au cerut părerea despre urmele lăsate în tot orașul. Acestea erau așezate în linie dreaptă, aveau forma unei copite de mici dimensiuni, dar adăugat conturului de copită se puteau vedea și urme de gheare. Un șir de astfel de urme atrăgea în mod special atenția, deoarece pornea din fața vicariatului orientându-se spre Poarta Vestrey. Altele

au fost descoperite înşirându-se pe pereţi absolut verticali, în timp ce nu puţine au fost descoperite pe acoperişuri. Tot Dawlish-ul' părea că fusese cutreierat. Îmi amintesc foarte clar groaza pe care am simţit-o, copil fiind, dând cu ochii de aceste urme. Mi se părea că o fiară înspăimântătoare ne dădea târcoale. Servitorii nu mai aveau curaj să iasă pe străzi după lăsarea nopţii. Toată lumea se închidea în casă".

Şi alţi oameni avuseseră simţăminte similare şi asta mai ales după ce un articol din *Torquay Directory* anunţase că un grup de căruţaşi împreună cu alţi bărbaţi, s-au înarmat cu puşti şi topoare, petrecând o bună bucată de vreme luându-se după urme. Un alt ziar preciza că doar cu mare greutate se mai putea găsi un loc lipsit de aceste urme. Un corespondent anonim scriind pentru *Illustrated London News* din 24 februarie 1855 a lăsat cel mai avizat comentariu privind întâmplarea din zona estuarului Exe, care a rămas conoscută drept "Marele mister din Devon":

"Urmele imprimate în zăpadă (care era foarte subţire în regiune în acel moment) au fost descoperite vineri dimineaţă şi, după toate aparenţele, erau amprentele unei copite de măgar. Dar în loc să se înşiruie în maniera caracteristică acestui animal sau cumar fi făcut orice alt animal, acestea se întindeau într-o singură linie. Amprentele din fiecare parohie aveau exact aceleaşi dimensiuni peste tot, iar pasul avea aceeaşi lungime. Misteriosul vizitator a trecut, se pare, doar o singură dată prin acelaşi loc, ajungând în apropierea fiecărei case sau grădini din mai multe oraşele şi sate. Mai toate fermele au fost şi ele călcate de aceleaşi urme regulate care, în unele cazuri, au traversat şi acoperişuri, ziduri foarte înalte, fără să dizloce zăpada sau să-şi modifice lungimea pasului, de parcă acei pereţi verticali n-au constituit vreun impediment.

Până în prezent nu s-a putut găsi o explicaţie satisfăcătoare. Nici un animal cunoscut n-ar fi putut străbate un ţinut atât de întins într-o singură noapte, având de traversat şi un estuar de două mile lăţime."

Atunci, în vremurile acelea, evenimentul a stârnit un mare interes şi nu puţină teamă în oraşele din Devon. Toată lumea părea să aibă o explicaţie personală a celor petrecute. Unii au pus totul pe seama animalelor din regiune, alţii erau convinşi că un măgar făcuse toate aceste urme, dar n-au fost capabili să arate cum poate un animal să traverseze întregul Devon într-o singură noapte, având de trecut un estuar, ziduri şi acoperişuri. Reverendul George Muscrave a anunţat din amvon că totul i se datora unui cangur scăpat de la grădina zoologică. În această ambianţă, nu este surprinzător că mulţi oameni au atribuit urmele unei vizite a diavolului însuşi. Nici astăzi presupunerile nu ne duc prea departe. Theo Brown crede că la mijloc se află un complex de împrejurări care a implicat măgari, ponei cu potcoave rupte, ceea ce ar explica aspectul de gheară. Nu refuză nici posibilitatea ca, după ce zvonul s-a întins, vreun glumeţ local să fi aranjat el însuşi o parte din urme. Alţi oameni de ştiinţă găsesc o rezolvare în anumite fenomene meteorologice. Dar nici una din aceste explicaţii nu este satisfăcătoare. Dacă amprentele lăsate pe zăpadă au fost făcute de mai multe animale, care au fost acestea, care din ele au mers pe sub rugii de zmeură din grădini şi care pe acoperişuri de-a lungul

jgheaburilor de scurgere? Aşa cum remarcă şi Theo Brown, "n-ai să convingi niciodată un măgar să meargă pe marginea streaşinei." Şi ce ar putea determina toate aceste creaturi să lase o puzderie de urme în tot districtul în noaptea de 8 februarie, dar nu şi în oraşele vecine Devonului. Oricum, aşa cum se încheia şi articolul din *Illustrated London News* din 24 februarie 1855, "oamenii nu trebuie să ia în râs aparenţele şi să judece superficial aceste lucruri."

SILVIU GENESCU

CURĂŢENIE, IGIENĂ, PROSPEŢIME

cu produsele oferite EN GROS de

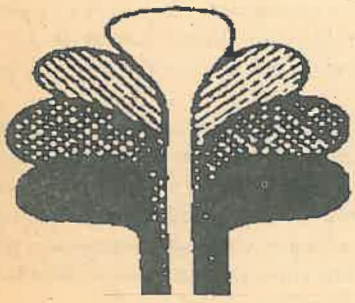

S.C. FIT & STEIN S.R.L.

Timişoara, str. Eneas nr.90
Tel.: 056/144637; 167303

● GAMA HIT-LINE GERMANIA ● soluţii spălat veselă ● soluţii spălat veselă ● soluţii spălat universale ● sprayuri pentru curăţat covoare, aragaze ● deodorante pentru toaletă ● sprayuri mobilă ● deodorante cameră ● săpun lichid ● şampon spumant pentru baie ● sprayuri insecticide ● burete spălat veselă ● spumă de bărbierit ● fixativ păr ● periuţe dinţi ● tix praf ● spray curăţat vană inox.
● GAMA MIERAU GERMANIA ● deodorante corp

ORAR:
luni - vineri, orele 9-18 la CAMERA DE MOSTRE DIN STR. ENEAS nr.90

tipografia marineasa

vă oferă servicii de calitate
◆ cărţi, reviste, broşuri ◆
◆ imprimate tipizate ◆
◆ afişe, prospecte, etichete ◆
◆ culegere şi paginare computerizată ◆

CONTACT

Având în vedere străduința noastră de a "scoate" numărul 2/1994 al PARADOX-ului în preajma EUROCON-ului, găzduit de o capitală a science-fiction-ului românesc, Timișoara, între 26 și 29 mai, intervalul scurt de când se află în vânzare numărul precedent nu ne-a relevat semnale semnificative prin corespondență.

Iată de ce rubrica de față nu își propune să aibă întinderea cu care v-am obișnuit.

Am vrea, totuși, să consemnăm aici faptul semnificativ că numărul 1/1994 al revistei este semnalat într-o notă publicată în JURNALUL SF nr. 69, a.c. Este drept, dincolo de semnificația semnalării, conținutul însemnării nu este prea măgulitor.

Ne reproșează autorul acesteia (nesemnat - N.R.), o tehnoredactare neinspirată și o activitate redacțională mediocră, reproșându-ne, în continuare, o prestație "jalnică"! Între altele, sunt citate publicarea unei lucrări semnate de Costel Baboș și a unei traduceri care ar mai fi fost prezentă într-o altă publicație de profil.

Respectăm "democratic" părerea domnului care a redactat textul (ce ne califica travaliul ca "jalnic"), dar dacă aprecierea se referă la conținutul revistei, nu ne putem abține să menționăm punctul nostru de vedere, potrivit căruia lucrarea lui Costel Baboș are un caracter de profundă originalitate, este realizată cu evidentă măiestrie literară și valorifică, cu abilitate, o idee SF în spațiul autohton. Noi credem cu înverșunare că rațiunea de a fi a unei publicații românești este și aceea de a promova creatorii de aici, cu atât mai mult atunci când reușesc să se distanțeze de clișee devenite cutume pe alte meridiane.

În ceea ce privește textul tradus, el s-o fi aflând în altă publicație de gen care, aici, în partea de vest a țării, ajunge mai greu, dar noi am realizat o traducere proprie, pentru ca nici cititorii noștri, "de toată ziua", să nu fie frustrați de cunoașterea unui autor interesant, numai pentru faptul că acesta este cunoscut (tot printr-o publicație regională), cu câteva luni înainte, la Focșani sau Călărași...

Desigur, nu o intenție polemică ne-a determinat să consemnăm cele de față, pentru că nici măcar nu avem minime resentimente față de părerile colegilor de la JURNALUL SF!

Pur și simplu ne adresăm cititorului din zona noastră, foarte avizat, care nu agreează "gadget"-urile și pe care îl cunoaștem foarte bine, chiar dacă multe din visele noastre, elanurile noastre, sunt suspendate, uneori în pragul împlinirii, de dificultăți materiale insurmontabile.

Suntem sincer mâhniți (dar nu "puși în corzi") de notița invocată. Sperăm, cu toată sinceritatea, că vom fi înțeleși de colegii noștri care ne-au citat, dar mai ales de cititorii care parcurg aceste rânduri.

MARCEL LUCA

P.S. - În legătură cu acel insinuant *(Sic!)*, alăturat mențiunii numărului citat al PARADOX-ului (1/1994), facem precizarea că începând din acest an ne-am propus să facem o numerotare anuală, chiar dacă originile revistei noastre se regăsesc la începutul anilor '70, întreaga echipă redacțională de acum fiind între principalii fondatori și realizatori ai acestei publicații (la început un fanzin, dar primul tipărit din țară!), publicație care, în peste două decenii, a contribuit la consolidarea Fandomului SF, în condiții dificile, creând în timp publicul dispus să cumpere astăzi, printre altele, publicații precum "cârcotașul" JURNAL SF!...

TOPADO

CONSULTING & ENGINEERING
TRADUCERI & SOFTWARE
RO - 1900 TIMIȘOARA
Piața Mărăști nr.9
Tel./fax: 056/130844
Tel: 056/134021

A beneficia de avantajele unui computer înseamna a ști să îl folosești.
Prin noi puteți sa învățați... și sa știți.

- Cursuri de instruire orice nivel, avizate de Ministerul Învățământului;
- Elaborari software;
- Traduceri: engleză, franceză, germană.

CCIT

str. Popa Șapca 4
1900 Timisoara, Romania
tel.: 096-190771; 190312; 190042
fax: 096-190311; 190312
telex: 71385 ccit r

Apelati ACUM la noi prin:

Directia de Relatii Interne si Internationale

formare profesionala ● studii de piata ● asistenta tehnico-economica la negocierea afacerilor ● marketing ● prezentarea firmei ● promovarea produselor ● documente necesare pentru operatiuni de import-export ● organizarea de misiuni economice ● ● informarea privind cereri si oferte de produse si servicii ● orice alte oportunitati din lumea afacerilor

Oficiul Informatic

Calculatoarele noastre sunt conectate la cele mai mari banci de date din lume. 26 de milioane de firme din 200 de tari

Directia de Târguri, Expozitii, Publicitate

Promovarea firmelor prin organizarea de târguri, expozitii, saloane comerciale, conform calendarului propriu al CCIT sau la cerere, publicitatea actiunii.
Conceptie, tehnoredactare, machetare de pliante, prospecte, cataloage

Oficiul Juridic

Consultanta juridica pentru înființarea de Societati Comerciale ● Intocmirea documentatiilor pentru constituirea societatilor si pentru modificarea documentelor societatilor deja existente

S.C. "CAMA CONSULT" S.R.L.

Hotel Timişoara, corp B, camera 300

◆ Vă oferă consultanță prin *Biroul de asistență în domeniul importului/exportului.*

Prin intermediul nostru puteți obține rapid şi ieftin codul SICOMEX (importatorului - exportatorului), înscriere licențe, aprobare licențe, abilitări, autorizații import, certificate de origine, facturi externe ş.a.

◆ Prin Biroul de intermedieri vize puteți obține rapid şi cu efort minim vize de afaceri pentru Germania.

◆ Pentru firmele care doresc PAŞAPOARTE DE SERVICIU asigurăm întocmirea documentației, obținerea vizelor şi curierat Bucureşti.

◆ Asigurăm asistență la constituirea societăților comerciale.